

Lin Shun

徐公子胜治

Mục lục

- Chương 1: Bé Con Gửi Thân Giang Hồ Khách, Ông Lão Kể Chuyện Bát Đại Môn
- Chương 2: Pháp Thuật Thiện Ác Do Người Dụng, Có Tài Không Đức Tự Họa Thân
- Chương 3: Sở Học Trăm Ngàn Đều Hữu Dụng, Việc Tốt Nhiều Ít Cảm Tạ Người
- Chương 4: Chỉ Ưa Tinh Xảo Khinh Thực Nghệ, Võ Mặt Bầy Khi Hạ Thần Châm
- Chương 5: Luận Đàm Chuyện Cổ Thời Ngụy Tấn, Ngũ Thạch Không Dùng Uổng Phong Lưu
- Chương 6: Ngũ Khí Triều Nguyên Thật Trước Mắt, Xuất Thần Nhập Hóa Chỉ Nghe Danh
- Chương 7: Đêm Gặp Quái Sự Ra Roi Quất, Chính Nhất Chuyện Kể Thật Hay Không?

LINH SƠN

Từ Công Tử Thăng Trì

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Bé Con Gửi Thân Giang Hồ Khách, Ông Lão Kể Chuyện Bát Đại Môn

oOo

- Xuân mộng nhiều hại thận!

Mai Khê nằm ở trên giường, nhớ lại một câu thầy giáo nói đùa trên lớp.

Hắn vừa mơ một giấc mơ thật thoải mái, thật phong cách, không khỏi bội phục sức tưởng tượng phong phú của mình:

Mai Khê thân mặc đạo bào màu vàng sẫm, khói tím lưu chuyển xung quanh, tóc búi cao xỏ trâm phát phơ trong gió, chân đạp mây ngũ sắc đứng lơ lửng giữa trời. Trước mắt hắn là một cảnh tượng huyền diệu, kim quang vạn vạn đạo, mây trắng mịn mờ, thi thoảng lại có sương khói lượn qua. Mai Khê mở mắt, thần quang bắn ra, bình thản nhìn tất cả.

Chỉ thấy chư vị Bồ Tát, La Hán, Kim Cương, Già Lam, Minh Mẫu, Phi Thiên, Tiêu Hán Lưu Ly ẩn hiện; chư vị Đế Quân, Thiên Quan, Tinh Túc, Thần Tướng, Tiên Đồng, Ngọc Nữ an thân trên đài ngọc; đủ loại Yêu Vương đắc đạo, tinh kỳ dị quái, kỳ thụ ngọc hoa tìm chỗ đứng im; còn có đồ đảng, thần linh không biết tên từ khắp các phương, hoặc đỉnh đầu có vòng sáng, hoặc mặc giáp vàng chói lọi, hoặc vỗ cánh lẳng không, lấy ngàn vạn tư thế hình thái mà xuất hiện.

Mà lúc này, tất cả thần phật tiên thánh đang đứng phân rõ một giới tuyến đều mang vẻ kính sợ trên mặt, nhìn chăm chú cùng một hướng — Mai Khê và các vị thần linh, yêu thần đang cầm binh khí đứng sau hắn.

Chỉ nghe một tiếng gầm vang, một con khỉ to lớn lông vàng đã cười mây mà đến cách đó không xa. Áo cà sa đỏ thắm trên người nó đã rách toát, còn đang bốc khói, lông khỉ phía sau đầu cũng bị đốt trụi một khoảng, tay cầm cây Kim Cô Thiết Bổng chỉ vào Mai Khê nói:

- Mai chân nhân, người khuấy động trận chư thiên hạo kiếp này, kết thúc nhân quả Thiên – Nhân, Ngọc Hoàng Thượng Đế đã bị đánh rớt xuống phàm trần, người còn muốn thế nào nữa?

Mai Khê mỉm cười:

- Những người chứng đạo chúng ta đã thoát khỏi sinh tử, cần gì đánh thêm nữa. Hiện đại cục đã định, chính là ứng với chư thiên thương lượng, Mai mỗ chỉ là đại diện mà thôi.

Lúc này lại có một tiếng hét dài, từ phương xa có một thiên thần mặc giáp vàng hóa thân cao vạn trượng bay đến, con mắt ở giữa mi tâm trợn lên uy phong凛冽, chỉ là giáp vàng trên người đã nứt vỡ, binh khí tam tiêm lưỡng nhận (đinh ba hai lưỡi) trong tay cũng ít đi một lưỡi. Hắn cao giọng hỏi:

- Mai chân nhân, người nói chư thiên giờ thương lượng thế nào? Tình hình bây giờ, nếu người lên Lăng Tiêu bảo điện còn có thể, xin chớ tái khởi hạo kiếp làm tổn thương Thiên hòa.

Mai Khê cười ha ha:

- Đánh rớt một Ngọc Hoàng Thượng Đế, ta làm Ngọc Hoàng Thượng Đế tiếp theo sao? Như thế còn không phải tự đánh mình, đây quả thực là hủy đạo hành công quả của ta! Ta phải nói, bất kể chư vị tu đạo nào theo giáo gì, cũng bất kể là ở tầng trời thứ mấy, thế giới huyền diệu này chia ra Tiên giới cũng tốt, Niết Bàn cũng được, Thiên quốc cũng có thể, nhưng ta chỉ cần duy nhất một 'Thiên'... Hủy đi Lăng Tiêu bảo điện, lập lại Thiên nhai, bày ra Thiên điều, ta muốn phong Thiên!

Lúc này một tràng tiếng Phạn theo một đài sen tiến lại, bên trên là một nữ tử đoan trang đang ngồi. Nữ tử này dung nhan yêu kiều, trán có chấm đỏ, thế nhưng lúc này bộ dáng lại cố chút chặt vật: y phục hơi xộc xệch, rách một đoạn lộ cánh tay trần, chiếc bình Thanh Tịnh trong tay có chút rạn nứt, thậm chí vỡ cả phần miệng, mà cảnh dương liễu cắm bên trong đó giờ cũng đã cháy khô. Có điều nhìn biểu cảm của nàng lại không hề có chút dị trạng nào, nàng chân thành hỏi:

- Xin hỏi Mai chân nhân, ngài muốn định ra Thiên điều thế nào, lại muốn phong Thiên thế nào?

Mai Khê cười ha ha nói:

- Không phải ta định Thiên điều, mà là chư thiên Tiên Phật Thần Thánh cùng định Thiên điều, cái gọi là phong Thần, chính là phân giới... Quán Thế Âm, người hưởng hương khói nhân gian nhiều nhất, trước muốn cùng người nói rõ... Thanh Đế, người nói đi?

Một nam tử thân mặc y phục kết từ lông vũ màu bạc tiến lên từ phía sau Mai Khê rồi sóng vai mà đứng, cất cao giọng nói:

- Không thể nghĩ xằng tư tưởng của Thiên là tư tưởng của mình; không thể cưỡng ép tín ngưỡng mê hoặc chúng sinh; không thể tại thế hiển thánh tự xưng thần — ba điều này chính là Thiên điều chúng ta định ra.

Lời vừa ra, bốn phía lập tức ồn ào lên. Mai Khê cất giọng vang như sấm rền vạn dặm:

- Chư vị yên lặng!

- Yên lặng cái gì mà yên lặng? Đêm hôm rồi tất cả đang ngủ ngon còn ở đây mà nói mớ ầm lên! Ca đi WC đây, tất cả là tại cậu làm giật mình!

Đầu Mai Khê bị đập một cái, bên tai truyền tới giọng của lão tứ cùng phòng ký túc xá. Hắn lập tức tỉnh dậy, phát hiện mình đang nằm trên giường, thì ra vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

Hiện tại mới chỉ khoảng bốn giờ, trời còn chưa sáng, bên ngoài cửa sổ vẫn im lìm tối đen, nhưng Mai Khê lại không sao ngủ lại. "Tại sao mình có giấc mơ như vậy chứ? Có phải là đêm qua lên mạng đọc mấy tiểu thuyết huyền ảo nên bị lậm không? Hay là lại nghĩ tới chuyện ông nội muốn dạy mình pháp thuật?"

Ông nội của Mai Khê – Mai Thái Công là một vị dị nhân giang hồ, từng nói nếu lúc Mai Khê tròn hai mươi tuổi có thể qua khảo sát thì sẽ dạy pháp thuật chân chính cho hắn. Lúc này Mai Khê mới nhớ ra, hôm nay là ngày 14 tháng 11 năm 2008, cũng là sinh nhật tròn hai mươi tuổi của hắn.

(Thái Công: đây không phải tên riêng mà là cách gọi cho người đàn ông lớn tuổi nhất hoặc vai vế nhất trong gia đình, họ tộc)

Mai Khê, nam, sinh năm 1988, thân cao một mét bảy mươi chín, nặng bảy mươi hai kilogram, đang là sinh viên năm thứ hai hệ chính quy của trường đại học Trung Y Dược Bắc Kinh, chuyên ngành Trung Y.

Hắn có cặp lông mày hơi rậm, con mắt không lớn nhưng ánh mắt có một chút thâm thúy, mũi thẳng, khi hé miệng thì khóe môi sẽ vểnh lên, nhìn chung là anh tuấn mang theo vài phần cương nghị, còn có cả chút cảm giác tang thương không tương xứng với độ tuổi. Nhưng khi hắn mỉm cười thì lại có một lực hấp dẫn khó hiểu làm người ta không tự chủ được sinh ra cảm giác tin tưởng, mà đây cũng là chiêu bài kiếm cơm từ nhỏ đến lớn của hắn. Giải thích một chút, hắn cũng không phải ‘ăn cơm mềm’, mà là ‘phiêu bạt giang hồ’, hay đơn giản là Mai Khê ăn cơm từ trăm nhà mà lớn.

Mai Khê lớn lên ở một thôn trang nằm bên bờ Nam sông Hoàng Hà, tên là Mai Gia Nguyên. Nơi này ba mặt bao bọc trong núi, mặt trước có con sông Mai Công từ hướng Bắc uốn lượn chảy vào Hoàng Hà. Nguồn nước của sông Mai Công là hai con suối bắt đầu từ vùng núi phía Nam Mai Gia Nguyên, phân biệt một hướng Đông một hướng Tây gọi là Sơ Khê cùng Tổ Khê.

(Mai Gia Nguyên: nơi toàn những người họ Mai)

Hai con suối này chảy vòng quanh Mai Gia Nguyên, ở phía Bắc thôn hợp dòng thành sông Mai Công. Bản thân Mai Gia Nguyên nhờ có đồi núi trùng điệp cùng sông Mai Công vây quanh mà Trung Nguyên suốt ngàn năm loạn lạc lại thần kỳ không có lan đến chỗ này, cơ hồ là thế ngoại đào viên trong truyền thuyết. Chẳng qua cư dân Mai Gia Nguyên cũng không tử thủ ở mảnh đất cùng sơn sấu thủy này, từ đời tổ tiên cho tới bây giờ, cư dân thôn trang này hầu hết đều là những nghệ nhân phiêu bạt giang hồ.

(Cùng sơn sấu thủy: núi xa nước nhỏ, ý nói vùng cô lập chậm phát triển)

Trong Mai Gia Nguyên, nhiều tuổi nhất, vai vế cao nhất, uy vọng lớn nhất chính là Mai Thái Công. Ông sống một mình tại căn nhà nhỏ trên ngọn đồi sát ngoài Mai Gia Nguyên, nằm chính giữa rừng mai, vừa đẹp, vừa tao nhã lại vừa yên tĩnh. Có người nói Mai Thái Công đã một trăm hai mươi tuổi, cũng có người nói Mai Thái Công hơn hai trăm tuổi, nhưng Mai Thái Công từng tự mình nói cho Mai Khê rằng ông sống ở thời Dân Quốc bốn năm, đến năm 2008 là chín mươi ba tuổi, không có khoa trương như truyền thuyết.

Thái Công vì sao lại nói cho Mai Khê chuyện này? Mai Khê gần như là nắm rõ toàn bộ bí mật của ông lão thần bí nhất Mai Gia Nguyên, bởi vì Mai Khê là lớn lên bên cạnh Mai Thái Công. Tại sao Mai Khê lại sống với

Mai Thái Công? Cha mẹ của hắn đâu? Ài, cậu ta không có cha mẹ, nói thì dài dòng...

Năm 1988, nơi đây có một trận đại hồng thủy, sông Mai Công sóng chồm gào thét, nước tràn cả lên bờ. Có một đêm, Mai Thái Công đang ngủ thì nghe thấy tiếng trẻ con khóc nỉ non, bèn từ trên giường ngồi bật dậy lắng tai nghe, nhận ra tiếng khóc đến từ phía Bắc chính diện cửa thôn thì không khỏi cả kinh trong lòng.

Thái Công vì sao lại giật mình? Kỳ thật ai tinh thông thuật giang hồ đều biết, đêm nghe tiếng trẻ con khóc ngoài trời chưa chắc đã là chuyện tốt, nhất là ở nơi ngoại ô đồng không mông quạnh thế này. Chuyện như vậy thường có ba loại khả năng: đầu tiên là có trẻ sơ sinh bị bỏ rơi, nhưng thông thường cha mẹ đứa trẻ bị vứt bỏ đều lựa chọn chỗ nhiều người ở để có người sớm phát hiện, chứ đem đứa trẻ bỏ ở vùng hoang vu thế này là chuyện rất hiếm thấy. Thứ hai là yêu ma quỷ quái, Mai Thái Công không phải người kiên định với chủ nghĩa duy vật, ông tin vào quỷ thần, mà theo như một số "nhà nghiên cứu" nghiên cứu một cách khoa học về vấn đề tâm linh này giải thích thì đây là việc sinh ra ảo giác do hoàn cảnh đặc biệt nào đó, thần trí không thanh tỉnh khi đi vào những vùng hoang vu, đều rất nguy hiểm.

Loại thứ ba có thể là gặp phải giang hồ hắc đạo, ví dụ như một số kẻ bắt cóc trẻ em sau đó bắt chúng khóc ré lên để gọi điện đòi tiền chuộc, càng thời điểm đêm khuya càng có hiệu quả.

Tiếng khóc cứ văng vẳng mãi khiến Mai Thái Công lo lắng, nhưng ông cũng không trực tiếp đi ra bờ sông mà là vào thôn gõ cửa đánh thức mấy gia đình rồi cùng mấy người đàn ông to khỏe mang đèn pin gậy gộc đi tới. Đến hiện trường, chỉ thấy nước sông Mai Công vẫn cuồn cuộn chảy xiết, mà một đứa trẻ sơ sinh nằm ngay cạnh mép nước.

Đứa trẻ này hơi gầy yếu, toàn thân trần truồng, nhìn bề ngoài thì hẳn là mới sinh chừng trăm ngày. Xem tình hình rất có thể là nó bị lũ bất ngờ cuốn đi, sau đó tới chỗ nước cạn bị sóng đẩy vào bờ. Nhưng kỳ lạ là toàn thân đứa trẻ này lại không có lấy một vết thương, vật phẩm duy nhất trên người là một món đồ trang sức đang nằm trên cổ nó.

Đồ trang sức này có hình dạng một cái lá cây xanh biếc, bên ngoài còn có hoa văn dạng gân lá, lớn chừng 10 cm, dày hơn nhiều lá cây bình thường, có một cái dây nhỏ màu vàng rất hợp để đeo trên cổ, nhìn qua như là một vật trang sức nhỏ bằng phi thủy mà người thời bấy giờ hay đeo. Kỳ lạ là thứ này cầm trong tay cảm giác không phải vàng cũng chẳng phải ngọc, nhìn kỹ lại phát hiện thêm trên mặt chiếc lá kia không có lỗ để dây màu vàng xỏ qua, mà là một thể hoàn chỉnh, tựa như trên cái vòng mọc ra một chiếc lá cây. Kể cả Mai Thái Công kiến thức rộng rãi cũng không rõ vòng này làm từ chất liệu gì. Đứa trẻ này chính là Mai Khê, mà món trang sức kỳ lạ kia hẳn vẫn luôn đeo trên người từ nhỏ, là di vật duy nhất mà cha mẹ không biết tên lưu lại cho hẳn.

Lại kể khi đó Mai Thái Công ôm lấy đứa nhỏ vào trong lòng, bên cạnh đã có người nói một câu tương tự như lời thoại trong một bộ phim của Châu Tinh Trì:

- Đứa nhỏ này cốt cách thanh kỳ, nhân thần minh triết, trung khí hoàn túc, lại tới đây một cách kỳ lạ như vậy, nhất định là người phi thường.

Mai Thái Công nói một câu:

- Bất kể nó là ai thì cũng là một mạng người, chúng ta có trách nhiệm phải tạm thời thu nhận rồi tìm người nhà cho nó. Đợi ngày mai lũ qua đi, mọi người tới đồn công an khai báo.

Nhưng lũ đã qua rất lâu mà vẫn không ai tìm đến, người trong thôn căn cứ việc đứa nhỏ xuất hiện ở bãi sông mà toàn thân không có thương

tích thì đoán rằng nó cùng thân nhân bị lũ cuốn theo, thân nhân của nó cố gắng che chở cho nó trong dòng nước, cuối cùng trôi tới sông Mai Công thì đem toàn lực đẩy đứa nhỏ tới chỗ cạn, còn bản thân lại kiệt sức bị nước cuốn đi. Phỏng đoán này có chút thể lương thâm thiết, nhưng lại vô cùng hợp lý, từ đó đứa trẻ được giữ lại Mai Gia Nguyên, do Mai Thái Công nhận nuôi, còn tới đồn công an làm đầy đủ thủ tục nhập hộ khẩu.

Trước một ngày khi quyết định đăng ký hộ khẩu cho đứa nhỏ, Mai Thái Công triệu tập toàn bộ những người có mặt tại bãi sông đêm đó mở hội nghị gia tộc. Thái Công nói với mọi người:

- Đứa nhỏ này đại nạn không chết đi vào Mai Gia Nguyên chúng ta cũng xem như là có duyên, sau này mỗi người ở đây sẽ cùng nhau nuôi nó lớn. Nó sẽ ở với tôi, lấy vai vế con cháu của mọi người, cũng họ Mai.

Tiếp đó, mọi người bàn xem nên đặt tên gì cho đứa nhỏ. Vì đứa nhỏ theo dòng nước mà đến, nên đại bá ý kiến nên đặt là Mai Tổ Khê, nhị bá lại nói nên gọi là Mai Sơ Khê, nhưng cả hai cái tên này lại đều "không có tiền đồ" như nhau. Cuối cùng lại là Thái Công đánh nhịp, xóa đi chữ ở giữa hai cái tên kia, dù sao mọi người cũng không biết được đứa bé là từ con suối nào tới, cho nên dứt khoát gọi là Mai Khê. Cái tên này đọc lên na ná tên của cầu thủ bóng đá nổi tiếng người Argentina – Múi Xi/ Messi , nhưng đến khi tới trường lại bị các bạn học trêu ghẹo đọc chệch đi là "Méixì" – tức là không hi vọng, điều này quả thật năm đó Mai Thái Công không ngờ đến.

Mai Khê cứ như vậy lớn lên ở Mai Gia Nguyên, ăn cơm ngàn nhà mặc áo trăm nhà, buổi tối thì ngủ tại chỗ của Mai Thái Công, xem như là nhờ những người hảo tâm mà trưởng thành. Mai Thái Công còn đưa hân đến trường, đứa nhỏ này rất thông minh, học một lèo từ tiểu học đến trung học phổ thông đều loại giỏi, còn thi đậu đại học ở Bắc Kinh, trở thành sinh viên đầu tiên của Mai Gia Nguyên.

Trung Quốc tại thế kỷ hai mươi mốt thì việc lên đại học chẳng còn là chuyện khó khăn gì, nhưng tại sao Mai Gia Nguyên mãi tới năm 2007 mới có một sinh viên đầu tiên đây? Cũng không phải người dân ở đây không bỏ tiền cho con em tới trường, lại càng không phải trẻ em nơi này không đủ thông minh, mà là bọn nhỏ ở đây từ khi còn bé tí đã quen việc thoải mái tự do, không muốn ngồi nghiêm chỉnh trong phòng học, cũng không muốn tham gia những kỳ thi đau đầu, mà người giám hộ của chúng cũng không quá để ý việc này, xem như môi trường hoàn toàn khác biệt so với trong thành thị.

Mai Khê được Mai Thái Công nhận nuôi, tức là rất nhiều người trong Mai Gia Nguyên đều trở thành "thân thích" của hắn, như vậy những người chiếu cố hắn từ khi hắn còn rất nhỏ là những người thế nào đây?

Đại bá của Mai Khê tên là Mai Chính Kiền, là một vị cao nhân đặc đạo, cũng là vị nói Mai Khê cốt cách thanh kỳ ở bờ sông năm đó. Đại bá trước kia là đi khắp giang hồ mở quầy xem tướng số, đặt chân từ Nam chí Bắc, sau lại ở một khu du lịch gần Mai Gia Nguyên tham gia một đạo quán, hành nghề đạo sĩ, pháp danh Chính Kiền đạo trưởng. Từ khi bắt đầu vào đạo quán làm việc, Chính Kiền đạo trưởng có riêng một bàn hương án để hành nghề ở tại một góc đại điện, mà câu cửa miệng của ông cũng trở thành "Thí chủ xin dừng bước!"

Một khi có du khách dừng bước, trong vòng ba phút sẽ bị một tràng về thiên địa huyền cơ cát hung họa phúc làm cho hôn mê, sau đó Chính Kiền đạo trưởng sẽ đưa cho người hữu duyên này một lá bùa màu vàng vẽ bằng mực chu sa, dặn người hữu duyên sau khi về nhà phải tìm một số nơi có đặc điểm phúc lành để đốt bùa đi thì mới có thể tiêu tan tai họa. Bùa là tặng không không cần tiền, sau đó đạo trưởng sẽ mở ra một quyển sổ vàng, muốn người hữu duyên tùy ý quyền một phần tiền nhang đèn và hứa sẽ đích thân thay người hữu duyên này cầu phúc tới Tam Thanh tổ sư. Trong

quyển sách kia viết tên một loạt người quyền tiền, trong đó thấp nhất cũng là 288 nhân dân tệ. (288 NDT khoảng gần 1 triệu VNĐ)

Tình huống này chẳng lẽ có người nào không biết xấu hổ mà quyền ít hơn sao? Xung quanh còn nhiều người đang nhìn lăm đấy! Vị thí chủ lỡ ‘dừng bước’ cũng đành ngậm đắng trong miệng mà móc ra ít nhất 288 đồng. Cho nên nhân tiện nhắc nhở mọi người một chút, nếu các bạn đi du lịch vào vùng thiền miếu hay đạo quán nào, thấy một vị đạo trưởng tiên phong đạo cốt đang mỉm cười hiền lành rồi cố ý nói với bạn: "Thí chủ xin dừng bước!" thì trừ trường hợp bạn đang rất dư dả trong túi, còn không tốt nhất là đừng nghe.

Chính Kiền đạo trưởng cốt cách thanh kỳ, rất có dáng vẻ cao nhân đặc đạo, cộng thêm nhiều năm phiêu bạt giang hồ rèn ra bản lĩnh không tồi, ở trong đạo quán làm ăn thoải mái, sau lại còn trở thành quán chủ của đạo quán đó. Đại bá Mai Chính Kiền là đạo sĩ, nhưng con trai của đại bá lại không phải, người này hiện đang giữ chức trưởng thôn Mai Gia Nguyên.

Nhị bá của Mai Khê tên là Mai Thân Thủ, có được đủ loại danh hiệu chuyên gia. Trước đây ông này là một lang trung giang hồ, chuyên trị vấn đề xương khớp và ngoại thương, thuận tiện còn bán cả thuốc tăng lực cùng rượu thuốc gia truyền tự chế. Sau này khi có tuổi ông hồi hương, mở một phòng khám cùng với con trai ở thị trấn gần đó, thường xuyên lên đài với thân phận khách mời đặc biệt ở vị trí chuyên gia về y học, ngẫu nhiên trả lời các câu hỏi của các khán giả về bệnh thường gặp, cũng có khi là quảng cáo cho một hãng thuốc mới nào đó v.v...

Tam thúc của Mai Khê tên là Mai Chính Tân, là một vị nghệ thuật gia dân gian. Nhà tam thúc đông con trai, tự lập thành một đoàn nghệ thuật dân gian bao gồm hát nói kiêm diễn xiếc. Mai Khê thân nhất với gia đình tam thúc, bởi khi hân vừa được ôm trở về thôn thì chính tam thúc là người cho hân sữa, bởi bà cũng vừa sinh một đứa nhỏ trước hân vài tháng. Trước đây Mai Khê cũng không ít lần theo đoàn nghệ thuật nhà tam thúc đi biểu diễn

ở những nơi quanh thôn, chủ yếu là giúp đỡ những công việc vặt, thậm chí còn học được một môn biểu diễn — xiếc khỉ.

Trẻ con ở thành thị hiện đại chỉ sợ là chưa từng thấy qua xiếc khỉ truyền thống. Người dạy khỉ sẽ gõ chèo theo nhịp điệu, điều khiển khỉ lớn khỉ bé tự mặc quần áo, sau đó đeo lên mấy chiếc mặt nạ hề đặc chế rồi làm đủ động tác lộn nhào thú vị. Từ khi bước vào những năm 2000, gánh xiếc nhà tam thúc đã không còn xiếc khỉ nữa, chỉ đi lưu diễn các màn nghệ thuật dân gian ở khắp các hội chợ.

Diễn xiếc là phải có bản lĩnh, Mai Khê trước đây cũng phải luyện qua võ thuật cùng tam thúc, mặc dù chỉ chút kỹ năng đẹp mắt nhưng hiệu quả cường thân kiện thể cũng không tệ. Hắn còn học xong một môn tuyệt kỹ — Đả Hồn Tiên. Nghe nói ngón đòn roi biểu diễn xiếc ảo thuật này rất khó học, ngay cả các con trai ruột của tam thúc cũng không học hết được toàn bộ.

Tứ cô của Mai Khê thì lại là một nhà khảo cổ học, sớm đã lấy chồng ở bên ngoài, cách thôn không xa rồi sinh được một người con trai tên Du Tố Danh, là anh họ của Mai Khê. Người anh họ này làm chủ một lò nung nhỏ, nhưng không sản xuất gạch mà làm các loại đồ gốm sứ bằng công nghệ cao, có thể làm giả cổ và tạo dấu ấn các triều đại lịch sử. Lò nung này không chịu trách nhiệm tiêu thụ mà luôn có các con buôn đồ cổ đến tận cửa thu mua.

Nhà của tứ cô ở nơi này xem như tương đối giàu có. Tuy rằng đã chuyển hẳn ra ngoài thôn, thế nhưng vẫn theo truyền thống tốt đẹp của dòng họ Mai: con em một khi thành niên đều phải tự mình kiếm sống, cho nên con trai của anh họ Mai Khê là Du Thành Cơ trước kia từng tới Bắc Kinh làm kinh doanh mặt hàng điện tử. Anh chàng này thường xuyên dùng đôi mắt thuần khiết mà quét lên những người đi đường, chớp chuẩn thời cơ tiến lên hỏi một câu: "Tiên sinh, mua phim tình cảm xã hội không?" Thời gian gần đây bởi vì nghênh đón thế vận hội Olympic cho nên cơ quan quản

lý kinh doanh làm rất chặt, sinh ý không còn tốt như trước, chàng này đành phải đổi cách kiếm ăn, chạy qua chợ đồ cổ Phan Gian Viên làm một người bán hàng, xem như là kế thừa tri thức chuyên ngành mà gia tộc tích lũy được.

Ngũ thúc của Mai Khê tên là Mai Chính Kim, là một nhà địa lý học. Ngũ thúc cũng là một đại sư phong thủy nổi tiếng gần xa, mặc dù giai đoạn trước kia làm ăn không tốt lắm, xuôi Nam ngược Bắc kiếm sống, nhưng mấy năm gần đây đổi vận rất phát đạt. Trong phạm vi trăm dặm quanh thôn, bất kể là động thổ, mở công ty, cưới hỏi v.v... người ta đều sẽ mời lão nhân gia xem chút phong thủy vận số cùng vật sắp đặt. Cứ thế, ngũ thúc dần dần danh chấn một phương. Đến trước lúc Mai Khê đi học đại học, ngũ thúc từng đi HongKong tiến hành "giao lưu học thuật", sau khi trở về cũng không tự mình đi xem phong thủy nữa mà giao hết cho con của ông hành nghề.

Lục thúc của Mai Khê tên Mai Chính Tề, là một vị đại sư khí công. Những năm 80, lục thúc từng rất nổi danh, mở không ít lớp dạy khí công trên khắp cả nước, thuộc nhóm giàu lên sớm nhất. Sau công tác này không còn hot nữa, lục thúc đổi nghề, hợp tác cùng với cha con nhị bá đang ở trong thị trấn mở phòng khám kiêm trung tâm chăm sóc sức khỏe.

Vợ chồng thất cô của Mai Khê đều là giáo sư cổ vấn đa ngành. Bọn họ chuyên cung cấp các loại giấy chứng nhận, bằng đại học, thạc sĩ, tiến sĩ, thậm chí trên tiến sĩ, phạm vi bao gồm bằng cấp của các trường đại học nổi tiếng trên toàn quốc. Thậm chí không chỉ có vậy, chỉ cần bạn biết cách đặt vấn đề một chút, khai sinh khai tử đều có thể được cung cấp, giá cả vừa phải, đầy đủ chủng loại, bao hài lòng.

Những người này chính là thân thích của Mai Khê, ngoại trừ làm "sinh ý" ở bên ngoài, bọn họ cũng làm nông trong Mai Gia Nguyên. Có điều nơi này người nhiều đất ít, tuy rằng phong cảnh không tồi nhưng vẫn là cùng sơn sấu thủy, cho nên phần lớn thời gian đều lăn lộn giang hồ. Chính những

người này đã thay nhau nuôi lớn Mai Khê, cho nên từ nhỏ Mai Khê đã rất chịu khó, mỗi khi rảnh rỗi không phải đến trường hoặc ôn tập đều sẽ theo chân đi phụ giúp cho những thân thích này, cũng nhờ thế mà biết rất nhiều nghề kiếm sống.

Một đứa nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh thế này sẽ ra sao? Làm cho người ta liên tưởng tới tiểu thuyết Tuyệt Đại Song Kiều của Cổ Long, với nhân vật Giang Tiểu Ngư lớn lên từ Ác Nhân Cốc. Đừng nhìn Mai Khê tuổi còn nhỏ mà nghĩ non nớt, hẳn tuyệt đối có kỹ năng không một tiếng động đem người bán đi, mà người bị bán lại còn cười híp mắt giúp hẳn kiếm tiền. Chẳng qua tới tận bây giờ Mai Khê chưa hề làm chuyện như thế, hẳn muốn làm người tốt.

Cứ thế, "đứa trẻ bị vứt bỏ" không rõ lai lịch được nuôi lớn, không chỉ không lo ấm no, còn có thể thi lên đại học. Ở trong mắt Mai Khê, mọi người quanh hẳn đều là người tốt. Nhưng Mai Khê cũng không phải người ngu, theo thời gian lớn dần lên, cũng ngày một hiểu chuyện, hẳn biết các thân thích của mình là đang làm gì — một thôn này trong mắt người ngoài chính là một hang ổ lừa đảo!

Ý nghĩ này cứ quanh quẩn mãi trong đầu hẳn, nhưng lại không thể nói ra, để cho hẳn vô cùng khó chịu. Mai Thái Công là bậc nào, đương nhiên nhìn ra Mai Khê nghĩ gì, chủ động nói hết với hẳn. Bởi vậy Mai Khê mới biết được hóa ra mọi người làm việc đều có tính toán, có thể xưng là Giang Hồ Bát Đại Môn. Mà Giang Hồ Bát Đại Môn, ở thời cổ đều không phải thủ đoạn lừa tiền như bây giờ, mà là có bản lĩnh bí hiểm thật sự.

Năm đó, Mai Khê vừa học xong lớp 9, bắt đầu ngày nghỉ hè đầu tiên, cũng vừa học xong Đả Hầu Tiên do tam thúc truyền lại, hai ngày nữa sẽ phải vào thị trấn học lên trung học phổ thông. Xế chiều hôm đó, hẳn vừa giúp Thái Công bổ củi gánh nước quét sân xong thì nghe Thái Công gọi:

- Mai Khê, nghỉ đi cháu, ra bờ sông múc cho ông một bát tô cát về đây.

Mai Khê rất kỳ quái hỏi:

- Ông muốn cát làm gì ạ?

Mai Thái Công cười có chút thần bí:

- Làm một mâm đồ nhắm, để cho mày tiếp ông uống rượu. Thôi đừng hỏi nữa, nhanh ra bờ sông múc cát đi.

Lấy một bát cát làm rượu và đồ nhắm? Mai Thái Công tuy thường làm những chuyện rất cổ quái, nhưng lần có vẻ hơi quá rồi. Mai Khê tò mò muốn chết, vội vàng cầm bát chạy ra sông.

----oo0oo----

LINH SƠN

Từ Công Tử Thăng Trì

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Pháp Thuật Thiện Ác Do Người Dụng, Có Tài Không Đức Tự Họa Thân

oOo

Lúc Mai Khê mang cát về, Thái Công đã đón ở cổng, phất phất tay nói:

- Đi vào bếp, đổ cát vào chum gạo.
- Sao ạ? Đổ cát vào trong chum gạo ấy ạ?

Mai Khê không dám tin vào tai mình.

Mai Thái Công lại nói, chòm râu cằm khê vênh lên:

- Bảo cháu làm thì cứ làm đi, đừng hỏi nhiều như vậy.

Mai Khê cũng chỉ đành gãi đầu đi vào bếp, đem bát cát sông ẩm ướt đổ cả vào chum gạo. Hắn vừa đẩy chum lại thì từ phía sau có một bàn tay đem nắp chum mở ra. Nghiêng người vừa nhìn, Thái Công chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở cạnh, tay kia còn cầm một cái lưới loại dùng để bắt tôm nước cạn. Mai Thái Công cười híp mắt, cũng không nói chuyện mà úp lưới vào trong chum gạo sau đó quơ một cái rồi nhấc lên. Cả gạo lẫn cát đều theo mắt lưới rớt xuống, còn lại bên trong nặng cả nửa lưới con tôm sông lớn dài đến cả chục phân!

Từ nhỏ Mai Khê đã thấy qua đủ loại ảo thuật, nhưng chưa bao giờ gặp chuyện thần kỳ như thế! Kỳ thật ảo thuật chỉ là những kỹ xảo nhanh tay dựa trên các đạo cụ mà đánh lừa đôi mắt, thế nhưng chum gạo này không

phải đạo cụ ảo thuật. Mai Khê rất rõ chuyện này, hẳn ngày nào cũng lấy gạo nấu cơm từ nơi đây, cả cái lưới bắt tôm kia hẳn cũng hay dùng, không có bất kỳ chỗ nào đặc biệt.

Trời rất nóng, Thái Công cời trần, cơ thể rắn chắc cộng với làn da ngăm đen nhìn thật khỏe mạnh, ngay cả một cái đồi mồi cũng không có. Thái Công hiển nhiên không thể giấu nhiều tôm trên người như vậy, hơn nữa động tác của ông rất chậm, Mai Khê nhìn rõ ràng, cho nên hẳn càng trợn mắt há hốc mồm không dám tin vào hai mắt của mình. Thái Công đưa lại lưới đầy tôm cho Mai Khê, khẽ cười nói:

- Cháu sẽ sờ cái gì, mau làm sạch tôm còn nhắm rượu.

Mai Khê thở dài ra một hơi, trừng to mắt hỏi:

- Ông, đây là ảo thuật gì vậy? Ông làm sao làm được? Dạy cho cháu được không ạ?

Mai Thái Công cười ha ha:

- Đây cũng không phải là ảo thuật mà là pháp thuật, pháp thuật thật sự!

Khi nói, Thái Công cố ý nhấn mạnh hai chữ "thật sự".

- Pháp thuật?

Mai Khê có chút mơ hồ. Từ nhỏ hẳn đã gặp qua đủ mảnh khoe lừa bịp, đương nhiên không tin thật sự có pháp thuật.

Mai Thái Công đưa tay vỗ vỗ lên đầu hẳn, khẽ thở dài một hơi nói:

- Hôm nay ông làm phép trước mặt mày là muốn hỏi mày một chuyện: nếu tam thúc của mày muốn biểu diễn ảo thuật như vậy thì mày nói có thể không?

Mai Khê nghĩ nghĩ đáp:

- Trình độ ảo thuật của tam thúc cao lắm ạ, nếu bố trí chum gạo trước thì ít nhất có năm, sáu cách để lấy tôm, nhưng cháu nghĩ mãi không ra vì sao ông làm được?

Mai Thái Công:

- Tam thúc của cháu chỉ làm ảo thuật, còn ông thật sự làm phép, nhưng trong mắt người ngoài nghề thì cũng chỉ là ảo thuật mà thôi. Thằng nhóc, cháu nghĩ thông suốt chuyện gì chưa?

Mai Khê mở trường hai mắt không đáp. Thái Công nhìn hằm, khẽ cười:

- Tuổi của cháu còn quá nhỏ, chưa biết nhiều chuyện thế gian, hỏi vấn đề này đúng là làm khó cháu rồi... Thôi, nhanh đi làm một hai món rồi uống rượu với ông, ông có chuyện muốn nói với mày.

Luộc đậu quả tự mình trồng, hái thêm vài trái ớt, hấp một đĩa lớn tôm sông, lại vật ở trong sân mấy cọng rau thơm ăn kèm, Mai Khê bày mâm đồ ăn lên cái bàn bát tiên ở chính giữa nhà, lại rót cho Mai Thái Công một chén rượu rồi ngồi ở một bên cung kính tiếp rượu dùng cơm với Thái Công.

Mai Thái Công lấy thêm một cái chén cho hằm rồi tự mình rót, Mai Khê lắc đầu nói:

- Ông, cháu không uống rượu.

Mai Thái Công nâng đũa nói:

- Nhóc, mấy hôm nữa là cháu lên thị trấn học trung học rồi, cũng coi như người lớn, uống một chén đi... Chuyện vừa rồi nhất định là mày rất kỳ quái, ông lại hỏi mày một vấn đề, trong mắt mày, các thân thích ở Mai Gia Nguyên là những người thế nào?

Mai Khê cúi đầu:

- Cháu cũng biết thân thể của mình, đương nhiên hiểu được tất cả mọi người là người tốt.

Mai Thái Công rất có thâm ý nhìn hằm:

- Tốt thì đúng là tốt rồi, nhưng cháu cũng không phải trẻ con nữa, đương nhiên biết bọn họ đều là bịp bợm giang hồ đúng không? Không cần nói thêm, kỳ thật ông hiểu mảy mòi gì trong lòng, hôm nay cũng đặc ý nói với mảy mòi một câu về sự tích Giang Hồ Bát Đại Môn.

- Mai Khê ngẩng đầu:

- Giang Hồ Bát Đại Môn? Là gì vậy ạ?

Mai Thái Công:

- Thuật giang hồ ngày xưa chia làm Kinh, Bì, Phiêu, Sách, Phong, Hỏa, Tước, Yếu – tám môn, người trong Mai Gia Nguyên đều tính là dựa vào tám môn này đi hành tẩu giang hồ kiếm ăn. Nhưng Giang Hồ Bát Đại Môn chân chính lại không chỉ chừng này, mà là tất cả đạo thể gian. Cháu ngồi im nghe ông cẩn thận giải thích...

Tam sơn ngũ nhạc, ngũ hồ tứ hải* đều gọi là giang hồ. Tục ngữ nói miễn nơi có người sẽ có giang hồ, bất kể nghệ thuật gì trong cuộc sống cũng đều có thể gọi là thuật giang hồ, cũng nằm trong tám môn kia. Nhưng từ khi Thanh mạt Dân Quốc tới nay, cái gọi là học thuật giang hồ đã lưu lạc thành thủ đoạn lừa đảo kiếm cơm, đây là nghĩa hẹp của giang hồ, mà thế nhân ngày nay nói về Giang Hồ Bát Đại Môn cũng đã hoàn toàn theo nghĩa hẹp.

(*Tam sơn ngũ nhạc, ngũ hồ tứ hải: câu chỉ các địa danh bao quanh và nổi tiếng của Trung Quốc. Ý ở đây muốn nói đâu đâu cũng là giang hồ)

Kinh Môn chính là một chi của Giang Hồ Bát Đại Môn, chủ yếu nghiên cứu cát hung họa phúc, giải mê cho người. Những thầy tướng thầy số hiện giờ cũng xem như người giang hồ thuộc Kinh Môn. Thủy tổ của Kinh Môn là Phục Hi cùng Chu Văn Vương. Theo truyền thuyết, Phục Hi vẽ Bát Quái mà Văn Vương diễn Chu Dịch. Ngoài ra những thuật sĩ giang hồ còn có một vị tổ sư gia khác là đại thần nhà Hán Đông Phương Sóc, nghe nói Đông Phương Sóc từng mở quầy xem bói ngay trong thành Trường An. Nếu như muốn tìm hiểu về kinh điển (sách vở) của Kinh Môn, vậy có thể xem Kinh Dịch.

Giang Hồ Bát Đại Môn có Kinh Môn không phải là không có đạo lý, bởi vì nó nghiên cứu thiên đạo biến hóa. Một khi tinh thông Kinh Môn thì hoàn toàn có thể suy diễn ra bảy môn học thuật giang hồ còn lại, thôi diễn cát hung họa phúc thế sự biến hóa vốn là hạch tâm của đạo thể gian. Thầy tướng số hiện đại chỉ sợ là không có bản lĩnh này, nhưng xem người qua tướng mạo vẫn là kiến thức cơ bản, coi như dùng học thuật giang hồ xem mặt để kiếm ăn.

Bì Môn, coi trọng đạo hành y tế thế. Việc hành y ở đây không chỉ có các thầy lang giang hồ mà có cả bác sĩ trong bệnh viện, thậm chí bao gồm cả thầy mo thầy tế thời cổ đại. Chỉ cần dùng các biện pháp nghiệp vụ xem bệnh cho người đều thuộc về Bì Môn. Người trong Bì Môn bái hai vị tổ sư gia là y thánh Trương Trọng Cảnh cùng được vương Tôn Tư Mạc. Nhưng hiện giờ nói tới giang hồ Bì Môn thì phần lớn mọi người đều chỉ nhắc tới các thầy lang vườn có mặt ở bốn phương.

Bì Môn nằm ở vị trí thứ hai, chỉ sau Kinh Môn trong Giang Hồ Bát Đại Môn, địa vị cũng rất quan trọng, bởi vì nó nghiên cứu về bản thân con người. Xét sâu xa mà nói, thủy tổ Bì Môn chính là hoàng đế Hiên Viên cùng viêm đế Thần Nông, bọn họ theo truyền thuyết cũng là thủy tổ của dân tộc Trung Hoa. Kinh điển của Bì Môn đương nhiên là Hoàng Đế Nội Kinh cùng Thần Nông Bản Thảo Kinh.

Phiêu Môn, chuyên về đạo ‘vân du cầu học’. Tổ sư gia của Phiêu Môn là Khổng Tử Khổng thánh nhân, điều này sợ là rất nhiều người không ngờ đến. Mà đến ngày hôm nay, những tạp kỹ giang hồ như xiếc ảo thuật, diễn kịch sân khấu, thậm chí cả ca kỹ cũng đều tự xưng là người trong Phiêu Môn.

Sách Môn, chú trọng nghiên cứu kim cổ. Tổ sư gia của Sách Môn là Tư Mã Thiên. Đến ngày nay, những người buôn bán đồ cổ thật giả, bán xuân cung, kinh doanh tranh chữ đều tự xưng là người Sách Môn, thậm chí còn bao gồm cả đào trộm mồ.

Phong Môn, nghiên cứu địa lý núi sông toàn thiên hạ. Nghe nói tổ sư gia Phong Môn là Quách Phác, như vậy những thầy phong thủy, âm dương trạch sư hiện tại đều thuộc một môn này.

Hỏa Môn, chú trọng các loại thuật dưỡng sinh. Tổ sư Hỏa Môn là Cát Hồng Cát thiên sư, kinh điển bao gồm Bảo Phác Tử, Tham Đồng Khế v.v... Như vậy luyện đan thuật, luyện kim thuật, phòng thuật đều là thuộc Hỏa Môn.

Tước Môn, chuyên về đạo làm quan. Theo truyền thuyết, tổ sư gia của Tước Môn là Quỷ Cốc Tiên Sinh, kinh điển gồm Quỷ Cốc Tử và Chiến Quốc Sách. Quỷ Cốc Tiên Sinh có hai đệ tử rất nổi danh là Tô Tần và Trương Nghi. Truyền thống Tước Môn nói thật ra là thuật tung hoành. Từ cận đại tới nay, kỹ năng mua quan bán tước, bao gồm việc đối trên lừa dưới, luôn cúi thẳng quan coi như là thuật giang hồ của Tước Môn.

Yếu Môn, giảng giải về những việc muộn phiền. Đây là một môn học vấn thâm ảo, thời vận kém liên tục gặp chuyện xấu thì phải làm thế nào để tai qua nạn khỏi? Tổ sư gia Yếu Môn nghe nói là Chu Nguyên Chương, cũng có người cho là Liễu Hạ Thác, nói chung vẫn chưa biết chính xác. Ngày nay, việc xin ăn, đòi nợ tổng tiền, giả trang tăng ni hóa duyên lừa người, thậm chí bỏ thuốc mê đều có thể tính là người trong Yếu Môn.

Theo những điều trên, Giang Hồ Bát Đại Môn bao la vạn tượng, gồm tất cả những thủ đoạn và đạo lý khắp thế gian. Bản thân học thuật giang hồ không có thiện ác tốt xấu, thế nhưng người giang hồ lại có tốt xấu lẫn lộn. Mà Giang Hồ Bát Đại Môn ở cận đại cơ hồ đều chỉ còn tạp kỹ giang hồ, thuộc nghĩa hẹp của "phiêu bạt giang hồ".

Thời xưa, người trong giang hồ có hai loại chú trọng: "Lý" cùng "Tiêm", hay còn xưng là "Thuật" cùng "Đạo". "Lý" chỉ phương pháp, ví dụ như cách buôn bán hoặc nghiên cứu tâm lý con người xem dùng cách nào mới có thể đạt tới mục đích. "Tiêm" thì chỉ bản lĩnh thật, công phu thật sự cùng truy cầu đại đạo. Chẳng hạn như hành y trong Bì Môn, "Lý" nói lên làm thế nào để cố ra vẻ huyền bí mà lừa dối người, còn "Tiêm" nói lên tu vi y đạo chân chính.

Mọi việc làm trong thế gian đều không thể bỏ ngoài hai chữ "Lý" và "Tiêm", nếu không dù có bản lĩnh thật sự cũng chưa chắc đã có người chịu phục, như việc từ xưa đến nay, người có tài nhưng không gặp thời thấy rất nhiều. Tục ngữ nói "Tiêm trung lý, liễu bất khởi, lý trung tiêm, tái thần tiên", nôm na tức là "có tài mà không biết cách sống thì không khá lên nổi, còn vừa có tài vừa khôn khéo thì có thể thắng cả thần tiên" chính là đạo lý này. Nhưng đi tới cận đại thì những nghệ nhân thuật sĩ hành tẩu giang hồ lại biến tướng thành chuyên dùng thủ đoạn hãm hại lừa gạt, phần lớn sa vào tà đạo. Kỳ thật, bản thân học thuật giang hồ là một môn học vẫn vô cùng uyên thâm, nếu thuần thực vận dụng được đạo trong đó đủ để hành tẩu thiên hạ.

Nói đến đây, Mai Thái Công nhấp một ngụm rượu, để đũa xuống hỏi:

- Giờ cháu đã có câu trả lời cho việc lấy tằm từ chum gạo chưa?

Mai Khê chớp tròng mắt nghĩ nửa ngày:

- Hiểu rõ một chút ạ

Mai Thái Công gật gật đầu:

- Hiểu một chút là được rồi, đạo lý còn lại từ từ nghĩ cho rõ ràng đi. Kỳ thật học thuật giang hồ đều không phải là vô dụng, mà phải xem người dùng nó ra sao. Làm thiện hay làm ác chỉ ở trong một ý niệm. Giang hồ to lớn như thế không phải chỉ là lừa gạt hay diễn xiếc, thế gian chính là giang hồ, chẳng cần phân ra Bát Đại Môn làm gì cả.

Mai Khê nhíu mày lại hỏi:

- Ông hiểu nhiều đạo lý như vậy, tại sao các thúc bá lại...

Hắn chỉ nói ra một nửa rồi im miệng. Mai Thái Công nhìn hắn một cái, cười khổ nói:

- Bọn họ là thôn dân quê nghèo, chẳng qua học chút thủ đoạn kiếm miếng cơm ăn mà thôi, chẳng lẽ còn muốn họ nói cái gì trị quốc an bang sao? Cháu hiểu là được... Học thuật giang hồ không thể lạm dụng, con cháu Mai Gia Nguyên tự có quy củ, ví như nhà tứ cô của cháu buôn bán đồ cổ nhưng tuyệt không được phép đào trộm mồ mả quấy nhiễu âm trạch, tạo đồ giả cổ cũng nhất định phải lưu lại ký hiệu độc môn của mình cho người trong nghề biết... Có điều những người tương tự khác ở trên đời có những quy tắc này không thì ông cũng không xen vào được.

Mai Khê lại hỏi:

- Vậy họ có công phu thật sự không ạ?

Thái Công nở nụ cười:

- Đương nhiên có, nếu không có lấy chút tài nghệ thì sao lăn lộn nổi trên giang hồ? Nhưng phần lớn vẫn là dựa vào học thuật giang hồ che giấu tai mắt người. Không nói đâu xa, cháu học ở tam thúc bộ Đả Hưu Tiên kia

chính là tuyệt kỹ, ảo diệu trong đó chỉ sợ ngay cả tam thúc của cháu cũng không rõ bao nhiêu.

Mai Khê đến đây hứng trí:

- Tuyệt kỹ Đả Hầu Tiên cháu học xong rồi ạ, nhưng tại sao con của tam thúc đến giờ vẫn chưa học xong hả ông?

Mai Thái Công:

- Có nhiều chuyện phải dựa vào tính tình, tư chất, ngộ tính, người không học được thì cả đời không học được. Đôi khi chúng ta chỉ có thể nhớ kỹ phương pháp cùng yếu quyết trong đó để truyền lại cho đời sau, không cắt đứt truyền thừa mà thôi. Kỳ thật bộ Đả Hầu Tiên pháp của cháu còn xa mới được đầy đủ, tổ tiên truyền xuống bao nhiêu đời rồi, thất lạc bớt cũng là không có cách nào thay đổi.

Mai Khê đảo đảo con mắt nghĩ thêm mấy chuyện:

- Ông ơi, hôm nay ông bắt tôm là dùng pháp thuật gì thế ạ? Có thể dạy cháu không?

Mai Thái Công lấy tay vuốt chòm râu dài, mặt hơi đắc ý nói:

- Pháp thuật này có cái tên rất vang dội, gọi là Thần Tiêu Thiên Lô, là bí kỹ truyền tay của tộc trưởng các đời ở Mai Gia Nguyên.

Vừa nghe kia là bí kỹ truyền đời của tộc trưởng, Mai Khê có chút mất mát, cúi đầu nhìn mâm cơm không nói tiếp. Vốn hẳn muốn học, thế nhưng bản thân hẳn chỉ là một đứa trẻ bị vứt bỏ được nhặt về nuôi, còn không có tư cách học bí kỹ truyền các đời tộc trưởng. Mai Thái Công đương nhiên nhìn thấy hết biểu cảm của hẳn, giọng dò hỏi:

- Mai Khê, cháu đang thất vọng lắm hả? Kỳ thật hôm nay ông làm phép trước mặt cháu là định dạy cho cháu.

Mai Khê sáng mắt lên, chột lại yếu ớt nói:

- Nhưng mà cháu...

Mai Thái Công cắt lời hẳn:

- Tuy ông không biết cháu sinh ra từ đâu, nhưng cháu ở Mai Gia Nguyên mà lớn, cũng họ Mai, là người một nhà với chúng ta. Ông quan sát cháu đã lâu rồi, cháu tính tình thuần chính, tư chất lại tốt, trong con em gia tộc chỉ có cháu là thích hợp học pháp thuật truyền đời của Mai Gia Nguyên nhất. Ông không trông cậy cháu làm cái gì, chỉ hi vọng cháu tiếp tục truyền thừa nó xuống. Ông đã lớn tuổi rồi, cũng đã tới lúc tìm truyền nhân thích hợp.

Mai Khê có một chút vui sướng trong lòng, cũng có vài phần khẩn trương, sau một lúc lâu mới hỏi:

- Tại sao lại là cháu ạ?

Mai Thái Công hỏi ngược lại:

- Vì sao không thể là cháu? Cháu học hết Đả Hầu Tiên, bộ tiên pháp này ngay cả tam thức của cháu cũng không có luyện thành một thức cuối cùng, nếu bàn về tư chất ngộ tính, cháu là tốt nhất. Thêm nữa ngoại trừ cháu ra, một đời thanh niên ở Mai Gia Nguyên chẳng còn viên ngọc nào nữa, ông vốn cũng tìm nhiều năm rồi.

Mai Khê không dám nói tiếp, mấy lời này Mai Thái Công coi như động viên hẳn cũng được, nhưng nếu truyền ra ngoài, khẳng định đắc tội thanh niên cả thôn. Mai Khê có muốn học pháp thuật từ ông nội không? Dĩ

nhiên muốn, hẳn lúc này chẳng qua mới là thiếu niên mười lăm tuổi, đổi lại ai trong lứa tuổi đó cũng đều muốn. Mai Khê hỏi sang một chuyện khác:

- Ông, ông định lúc nào thì dạy cho cháu ạ?

Mai Thái Công cười khà khà hai tiếng:

- Tuy rằng tư chất và ngộ tính của cháu không tồi, nhưng bản tính một người như thế nào thì còn cần khảo sát lịch lãm. Mai Gia Nguyên chỉ là một chảo nhuộm nhỏ, thế gian mới thực sự là chảo nhuộm, chờ cháu ra bên ngoài học tập một phen, lúc cháu tròn hai mươi tuổi ông mới có thể dạy cháu. Rất nhiều việc cháu nhất định đều phải trải qua mới có thể khiến ông yên tâm.

Mai Khê:

- Yên tâm? Thế nào mới khiến ông yên tâm ạ?

Mai Thái Công:

- Học phép có rất nhiều chú ý, chỉ có tư chất và ngộ tính còn chưa đủ, nếu tính tình không đoan chính, ngược lại có thể tạo thành họa, ông cháu ta nói một chuyện xưa này đi...

Thời đại Dân Quốc, Mai Thái Công có một người em họ đồng nội tên là Mai Thái Năng, tư chất không tồi, rất được trưởng bối yêu thích, được tộc trưởng Mai thị đời trước chọn làm truyền nhân, nhưng sau khi dạy dỗ một thời gian lại phát hiện Mai Thái Năng phẩm hạnh không tinh khiết nên không tiếp tục dạy nữa mà đổi sang Mai Thái Công tư chất kém hơn một chút. Có điều Mai Thái Năng dù sao cũng là con cháu trong nhà, trưởng bối không có nhẫn tâm phế đi tu vi của ông ta.

Mai Thái Năng học phép bỏ dở nửa chừng, nhưng cũng nắm được một môn "tuyệt kỹ", chính là nếu coi trọng tiểu quả phụ nhà ai trong vòng mười

dậm thì sẽ có cách làm cho người ta buổi tối chủ động tới nhà của ông ta mà nhảy vào lòng ngực. Thời gian đầu ông ta sống thật khoái hoạt, người chung quanh thì vừa hận vừa sợ, nhưng biết ông ta có pháp thuật lại không dám trêu chọc. Sau này giải phóng, Mai Thái Năng bị giải phóng quân kéo đi làm bia.

- Làm bia? Đi chế tạo bia ngắm để người ta luyện bắn súng ấy ă?

Mai Khê nghe đến đó nhất thời kịp phản ứng.

Mai Thái Công thở dài một tiếng:

- Luyện cái gì, là bị người ta xem làm bia ngắm, chết trong mưa đạn.

Khi nói chuyện, vẻ mặt Mai Thái Công có chút chua xót, con mắt híp lộ một tia thê lương.

- Vị tên Mai Thái Năng kia có một môn pháp thuật lạ thật, ông nội có biết không ă?

Mai Khê cuối cùng nhịn không được, nhỏ giọng hỏi.

-----oo0oo-----

LINH SƠN

Từ Công Tử Thăng Trĩ

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Sở Học Trăm Ngàn Điều Hữu Dụng, Việc Tốt Nhiều Ít Cảm Tạ Người

oOo

Mai Thái Công bị hấn làm bật cười, híp mắt lại, bộ dáng giống như một lão hồ ly giải hoạt, nhìn Mai Khê mà nói:

- Ông đương nhiên biết, cụ thể là làm thế nào thì đợi khi ông nguyện ý dạy cho mày sẽ nói sau, mày tự thu xếp ổn thỏa đi.

Kế tiếp Mai Thái Công lại hàn huyên rất nhiều truyền thuyết về học thuật giang hồ, không nói gì việc dạy phép nữa, Mai Khê nghe cũng thấy rất thú vị. Hấn chỉ còn tò mò hai chuyện, một là Thái Công sẽ dạy hấn bản lĩnh gì trong tương lai, hai là từ chum gạo mò tôm sao lại gọi là Thần Tiêu Thiên Lô, chuyện đó với sấm sét trên trời căn bản chẳng liên quan gì nhau a? Hai vấn đề này, Thái Công chỉ cười mà không đáp.

Cơm nước xong xuôi, Mai Khê lại hỏi một câu:

- Giang Hồ Bát Đại Môn này là lưu truyền từ bao giờ ạ?

Mai Thái Công ngẩng đầu nhìn rừng mai ngoài cửa sổ, như nghĩ tới điều gì đó mà đáp:

- Theo tương truyền, thủy tổ của Giang Hồ Bát Đại Môn là Thanh Đế Phục Hi. Phục Hi vẽ bát quái thừa Hồng Hoàng, bát quái phương vị chia làm Kinh, Thương, Khai, Cảnh, Tử, Sinh, Đỗ, Hưu bát môn, thuật lại vạn vật nhân gian, hậu thế diễn hóa thành Giang Hồ Bát Đại Môn.

Mai Khê há miệng:

- Khoa trường như vậy? Bát Môn không phải là giản lược từ Kỳ Môn Độn Giáp ạ?

Từ nhỏ Mai Khê thường quần lấy đại bá Chính Kiền đạo trưởng cho nên cũng tìm hiểu một ít mấy thứ này.

Mai Thái Công gật gật đầu:

- Có thể người hậu thế cố chấp vá vào, vừa rồi ông kể cho cháu là Bát Đại Môn thời cổ, bao gồm các loại đạo lý thế gian, nhưng lại khuyết thiếu một môn học vấn quan trọng nhất, cháu thử đoán xem là gì?

Mai Khê lắc đầu:

- Cháu đoán không được.

Mai Thái Công:

- Là đạo quân thần đế vương, người trên giang hồ không có ai truyền thụ điều này, thời cổ cũng không thể học trộm. Ông chẳng qua là một ông lão ở nông thôn, học vấn quá cao siêu cũng không hiểu được.

Mai Khê vừa thu dọn chén đĩa vừa hỏi:

- Ông, pháp thuật làm cách nào để lưu truyền tới nay? Tại sao cháu chưa bao giờ thấy qua người biết pháp thuật thật sự?

Mai Thái Công:

- Dù cháu có gặp được cũng không biết đâu, bởi vì người học pháp đều có quy củ từ xưa. Quy củ này là do một người định ra, hơn nữa pháp thuật mà Mai gia chúng ta truyền lưu cũng có quan hệ với người kia.

Mai Khê:

- Ai vậy ạ? Chắc hẳn là tài ba lắm ông nhỉ!

Mai Thái Công:

- Người này tên là Chính Nhất tổ sư, theo truyền thuyết thì tổ tiên Mai gia chúng ta chính là đệ tử của ngài, do ngài để một chi truyền nhân lưu lại tại Mai Gia Nguyên Này, đã có một ngàn hai trăm năm. Trong gia quy của dòng họ Mai, con cháu có thể hành tẩu giang hồ nhưng không thể buông bỏ mảnh đất quê hương này, cũng không thể chặt đứt truyền thừa, nghe nói chính là Chính Nhất tổ sư di huấn... Kỳ thật lai lịch của cháu kỳ lạ, có khi có quan hệ với di huấn của vị tổ sư này!

Mai Khê lắp bắp kinh hãi:

- Lai lịch của cháu? Có quan hệ gì với Chính Nhất tổ sư cơ ạ?

Mai Thái Công:

- Còn chưa tới thời điểm nói cho cháu biết. Hôm nay ông nói về Chính Nhất tổ sư cùng việc ông biết pháp thuật, cháu không được nói ra ngoài nữa chữ, cũng đừng hỏi nhiều. Không nên nóng vội, chuyện này sớm hay muộn cháu cũng sẽ được biết thôi.

Mai Khê tự rõ thân thế mình, lẽ nào còn lai lịch gì khác nữa sao? Hẳn đương nhiên muốn truy hỏi, tiếc là làm thế nào Mai Thái Công cũng không chịu nói gì thêm. Mai Khê chỉ còn biết tập trung dọn bàn:

- Ông còn có gì sai cháu không ạ?

- Hết rồi! À, không thể lãng phí chum gạo kia, cháu đổ gạo ra sàng rồi đem ra sân sàng qua cho hết cát đi.

- Ông, rõ ràng ông biết pháp thuật, sao còn bảo cháu sàng cát ạ?

Mai Thái Công khoát tay:

- Cát mảy đổ, tôm cũng mảy ăn, mảy không làm chẳng lẽ để lão già này làm sao?

Tôm mặc dù ngon, nhưng mà giờ đi loại cát cũng quá tốn sức, sớm biết phiền toái như vậy Mai Khê tình nguyện kiêng đĩa tôm này. Từ đó trở đi Mai Thái Công không nhắc tới chuyện truyền pháp nữa, Mai Khê cũng không tiện thúc giục. Suốt thời gian ba năm học cấp 3 trên thị trấn, Mai Khê cũng không có lần nào ‘hành tẩu giang hồ’, cứ vừa nghỉ hè nghỉ lễ là đã bị ông nội gọi về nhà, dạy cho hần các loại học thuật giang hồ của Bát Đại Môn, lại kể vô số chuyện người trong giang hồ hãm hại lừa gạt thế nào vào thời Dân Quốc. Mai Khê có chút không rõ Thái Công muốn làm gì, chẳng lẽ muốn đem hần bồi dưỡng thành một gã đại lừa gạt trên giang hồ sao? Mãi sau hần mới rõ, phỏng chừng là Thái Công sợ rằng lúc mình ra khỏi nhà sẽ ăn thiệt thòi nên dạy một số thứ cho hần phòng ngừa.

Cứ như vậy qua ba năm, hết cuộc đời học sinh, kể đến là thi vào đại học. Việc đầu tiên mà Mai Khê cần làm là kê khai nguyện vọng. Điều này sẽ quyết định số điểm hần thi được đủ để vào trường nào. Ở thành phố, lứa tuổi như Mai Khê khi kê khai nguyện vọng là cực kỳ thận trọng, hầu như đều cần cha, mẹ, ông bà nội ngoại hai bên thu thập các loại tư liệu thảo luận rất lâu. Còn thân thích của Mai Khê tuy rằng tinh thông hãm hại lừa gạt, nhưng đối với việc chọn trường lại rất mù mờ, đương nhiên Mai Khê chỉ biết đi thỉnh giáo người có quyền uy cùng học vấn cao nhất thôn là Mai Thái Công.

Mai Thái Công cực kỳ coi trọng việc đăng ký trường của Mai Khê, nhưng phương pháp chọn trường lại vô cùng kỳ quái — theo thứ tự Giang Hồ Bát Đại Môn mà chọn. Mai Thái Công đầu tiên là chọn Kinh Môn, có điều Mai Khê nói cho ông biết hiện tại đại học khoa chính quy không dạy ngành này, cho nên đành lùi một nhịp, chọn Bì Môn ở vị trí thứ hai — học y.

Học loại y nào đây? Để Mai Thái Công làm chủ đương nhiên là học Trung y! Đi đâu học Trung y? Đương nhiên là đi kinh thành, dưới chân Thiên Tử lắm danh y mà, đã đi là phải thi viện y học ở Bắc Kinh. Nếu có người khác biết Mai Thái Công lựa chọn thay Mai Khê theo cách như vậy, không hề để ý tới danh tiếng trường học, chuyên ngành trong trường hoặc tương lai tốt nghiệp sẽ làm được gì thì nhất định sẽ trợn mắt há hốc mồm. Mai Thái Công mặc dù là người từng trải, nhưng dù sao cũng chỉ là lão nông xuất thân từ xã hội cũ, đương nhiên không hiểu nhiều như vậy.

Mai Khê thi đại học có thành tích không tồi, trúng luôn nguyện vọng một, cứ như vậy hẳn u mê thi đậu đại học Trung Y Dược Bắc Kinh.

Việc Mai Khê đậu đại học chính là đại sự ở Mai Gia Nguyên. Bà con nơi đây đều rất yêu mến đứa trẻ số khổ mồ côi lại rất mực ngoan ngoãn này, cho nên nhà này cho quần áo, nhà kia cho chăn đệm v.v... Tuy rằng con cháu Mai thị có truyền thống sau khi trưởng thành thành lưu lạc giang hồ đều phải tay làm hàm nhai, nhưng lên đại học có ý nghĩa không giống, bá thúc cô dì đều gom góp biếu tặng ít tiền, nếu không quả thật Mai Khê cũng chẳng cách nào đi tận Bắc Kinh học xa nhà.

Trước khi đi, Mai Thái Công đặc ý dặn dò:

- Nhóc, cháu là người Mai Gia Nguyên, bà con cho tiền cùng đối đãi với cháu từ nhỏ ra sao là ngàn vạn lần không thể quên, bất kể cháu có bao nhiêu tiền đồ đi nữa... Mấy năm nay ông nói với cháu không ít chuyện giang hồ, chân chính giang hồ là toàn bộ thiên hạ, một khi cháu đã bước lên nhất định phải tự mình bảo trọng.

Một ngày đầu tháng 9 năm 2007, Mai Khê lẻ loi một mình bước ra từ nhà ga xe lửa Bắc Kinh Tây, đến sớm hơn ngày nhập trường trong giấy báo hai ngày. Ngày nhập trường của các trường đại học lớn nhỏ là khác nhau,

cho nên khi đứng ở quảng trường trước ga có thể thấy không ít người đang giơ bảng hiệu trường của mình để tiếp đón tân sinh viên, còn thấy cả trường Trung Y Dược Bắc Kinh trong đó.

Hiện giờ đúng là những ngày cao điểm tân sinh viên tới nhập trường, liếc mắt một cái có thể thấy vô số người chạc tuổi Mai Khê đang được phụ huynh dẫn đi, tay mang bao lớn bao nhỏ, vẻ mặt cực kỳ hứng thú. Mai Khê cũng không vội tìm đến người tiếp đón của trường mà đứng tại chỗ quan sát một lúc, cảm thấy đây đúng là một cơ hội tuyệt hảo để làm "sinh ý".

Vừa tới Bắc Kinh, Mai Khê đã nghĩ xem thế nào lợi dụng cơ hội trước mắt để kiếm lời ít tiền. Tuy tiền mà bà con cho đủ một năm học phí, nhưng đại học còn phải học mấy năm, lại còn nhiều phí tổn khác, Mai Khê cũng không muốn phiền tới mọi người nữa. Con cháu Mai thị đã ra giang hồ đều phải tự mình kiếm cơm, Bắc Kinh là giang hồ, mà đại học cũng là một loại giang hồ.

Dựa theo thuật ngữ giang hồ, đầu tiên phải "chọn chỗ", chọn chuẩn rồi tới "mở hàng". Hắn chọn một chỗ khuất quảng trường nhà ga, tại vỉa hè trên con đường cách đó không xa về bên trái. Mọi người đi qua đây khá đông, cũng không có cửa hàng sát vỉa hè đó, mà quan trọng hơn là những người lui tới đây hầu hết đều là sinh viên cùng người giám hộ.

Hành lý của Mai Khê đều đã gửi cho bên hóa vận ở nhà ga, sẽ được bên đó chuyển tới trường học, không cần tự mình mang vác. Hắn chỉ mang bên mình một cái túi du lịch không lớn lắm. Mai Khê lấy từ trong túi ra một cây gậy trúc nhỏ dài hơn 30 cm, một đầu cột một miếng bọt biển nhỏ, sau lại lấy một cái hộp, mở ra thì bên trong là vữa trắng hòa nước — đây chính là bút cùng mực hắn dùng để viết chữ.

Quên giới thiệu, Mai Khê tuy rằng vừa mới tốt nghiệp trung học, nhưng đã có chút thành tựu "thư pháp gia". Thư pháp của hắn là chân truyền từ "danh gia" — Mai Thái Công tự tay dạy dỗ từ nhỏ. Lớp trẻ trong

Mai Gia Nguyên chỉ hần là có đái ngộ này. Mai Khê bắt đầu dùng bút trúc nhúng vào mực vừa mà ‘sáng tác tác phẩm’ trên lề đường, rất có phong thái mẹ già của Âu Dương Tu đời Tống lấy cỏ lau vạch chữ dạy con học.

- Cha, cha xem bên kia kìa, người kia đang làm gì vậy nhỉ?

- Ồ? Là vẽ graffiti sao? Không phải, chẳng lẽ vừa ra ga đã gặp nghệ thuật gia... Con gái ngoan, mau nhìn kìa, chữ thư pháp đẹp như vậy không thấy nhiều đâu.

Mai Khê đang chuyên tâm viết chữ, đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng nói chuyện. Nhìn lại, là một người đàn ông trung niên khoảng hơn 40 tuổi, mắt đeo kính, tay trái xách túi du lịch, trên đó vẫn còn dính dấu hiệu hành lý của tân sinh viên lên Bắc Kinh học, tay phải dắt một cô gái chừng mười tám, mười chín tuổi, vừa nhìn đã biết là cha đưa con gái lên kinh nhập học. Thiếu nữ này cũng đeo một cặp kính nhỏ xinh, bộ dáng động lòng người, đang chớp chớp đôi mắt tò mò mà nhìn hẩn.

- Nhị vị, tôi không phải làm nghệ thuật mà là xin ăn.

Mai Khê làm vẻ có lỗi, rất lễ phép mỉm cười, giải thích với họ. Lúc này tác phẩm thư pháp của hẩn đã hoàn thành, là một bài văn ngắn lay động lòng người, kể về một đứa trẻ mồ côi đến từ một ngôi làng nghèo khó không ngừng vươn lên rồi thi đậu đại học, cũng nói đến tình cảnh ngượng ngùng về cái ví của mình, hi vọng người qua đường có thể hảo tâm giúp đỡ một chút, cũng là kết một thiện duyên.

Mai Khê viết xong thì đem túi đặt tạm chân tường sát vỉa hè rồi ngồi xuống, lấy giấy báo nhập học đặt trước mặt, dùng một cục đá nhỏ chặn cho khỏi bị gió bay, lại lấy bằng tốt nghiệp phổ thông được ép cứng chỉnh tề ra hơi gấp tạo thành một cái hộp đáy là mặt đất, trong đó thả mấy tờ tiền mệnh giá khác nhau. Hẩn ngẫm nghĩ, lại lấy nốt chứng minh thư ra đặt bên cạnh hộp kia.

Lúc hẳn làm việc này thông thả điềm tình khiến đôi cha con kia xem mà choáng váng. Cô con gái chậm chạp hỏi:

- Bạn à, bạn đây là...?

Mai Khê làm vẻ mặt thật hồ thẹn, cúi đầu nói:

- Tớ làm ăn xin, ngại thật, để bạn chê cười rồi.

Người cha kia kéo con gái một cái, ý bảo cô bé đừng hỏi nữa, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn hồi lâu, rồi cục lộ vẻ đồng tình, mở ví ra, không nói gì mà rút tờ 50 đồng đặt vào trong hộp, thở dài rồi khẽ kéo con gái đi. Mai Khê lập tức đứng dậy, hướng về phía bóng lưng của bọn họ mà cúi chào nói:

- Cảm ơn hai người, người hảo tâm, tôi sẽ không quên sự giúp đỡ của hai người! Có thể để lại các liên lạc không, tương lai nhất định tôi sẽ trả lại tiền!

Người cha kia quay đầu lại khoát tay nói:

- Không cần đâu, chàng trai, tự thu xếp ổn thỏa đi.

- Cha, cậu ta liệu có phải là kẻ lừa đảo không? Trên báo thường xuyên đưa tin như vậy.

Cô gái nhỏ giọng hỏi người cha.

Người đàn ông trung niên cũng nhỏ giọng đáp:

- Không giống, cha chưa thấy qua kẻ lừa đảo nào mà bày ra cả giấy nhập học, bằng tốt nghiệp, chứng minh thư cả, tất cả đều không giống giả... Cậu nhóc kia rất khá đấy.

- Xin tiền thì có gì khá chứ ạ?

Cha của cô bé nở nụ cười:

- Con yêu, cha hỏi con, nếu sau này con ra ngoài gặp chuyện gì khó khăn thì liệu có thể bỏ xấu hổ mà làm như cậu ta được không?

Cô gái dẫu môi lên:

- Tại sao con phải đi ăn xin chứ, gọi điện thoại về nhà là được rồi, hiện giờ gửi tiền qua ngân hàng rất nhanh mà!

- Ôi trời, cha không phải là nói đi ăn xin.

Hai cha con vừa nói vừa đi xa dần, Mai Khê thừa dịp không người bên cầm tờ tiền lên soi thử xem thật hay giả rồi nhét vào túi quần, ở hộp giấy thì vẫn là mấy tờ “thính” ban đầu. Thời buổi này ăn xin cũng phải có nghệ thuật, bình thường người ăn xin sẽ cầm một cái bát có mấy tờ tiền lẻ ở bên trong, chỗ tiền này là tự đặt vào, không thể nhiều quá cũng không thể ít quá.

Đặt ít sẽ tạo thành một loại ám thị cho người đi qua — “Hóa ra tất cả mọi người chỉ cho như vậy, tội gì mình cho thêm?” như vậy đương nhiên không được. Đặt nhiều cũng làm người ta có loại ấn tượng khác — “gã ăn mày này còn nhiều tiền hơn mình, mình còn cho làm cái gì chứ?” như vậy càng không được. Phải căn cứ tâm lý của mọi người cùng với “phán đoán thị trường”, tùy khu vực mà đặt “thính” phù hợp, ví dụ như Mai Khê đặt hai tờ hai mươi đồng cùng hai tờ mười đồng.

Còn một điều rất quan trọng là phải bỏ thêm cả một chút tiền mệnh giá vừa nhỏ vừa rách nát, để người ta vừa nhìn đã nghĩ rằng: “đứa nhỏ này đã đáng thương như vậy, sao còn có kẻ nhẫn tâm bỏ mấy tờ này?” Vì thế họ sẵn sàng bỏ một, hai tờ mười đồng, tuy rằng không nhiều nhưng lại tạo cho bản thân cảm giác “đại thiện”. Tóm lại xin ăn cũng là một môn học vấn, chứa không ít đạo lý của Yếu Môn trong Giang Hồ Bát Đại Môn.

Mai Khê biết đạo lý của việc ăn xin, nhưng dù sao hắn cũng là lần đầu đến Bắc Kinh, không rõ lắm tình huống nơi đây. Nào có ai đi ngang nhiên ngồi ăn xin trước cửa ga Bắc Kinh Tây như hắn, đây không phải ảnh hưởng bộ mặt thành phố sao? Nếu lực lượng an ninh bắt gặp nhất định sẽ bị giải đi. Vận khí của Mai Khê cũng không tệ lắm, ngồi đây cả nửa ngày mới bị người phát hiện.

Rốt cuộc, có một nam cảnh sát bộ dáng uy nghiêm đi từ hướng nhà ga tới. Mai Khê sớm đã nhìn thấy người này, đoán chừng là trực ban duy trì trật tự tại ga, nhưng hắn vẫn giả vờ cúi đầu không phát hiện, thẳng đến khi một đôi giày da đen xuất hiện trước mắt hắn, một giọng ồ ồ quát:

- Cậu đang làm gì thế hả? Từ bao giờ ga Bắc Kinh Tây lại thành chốn xin ăn thế này?

Mai Khê ra vẻ giật mình đứng lên, nhưng vẻ mặt không hoảng loạn, cũng không có chạy. Ra giang hồ tình cờ gặp an ninh là ngàn vạn lần không thể hoảng, nếu không dù không phạm pháp cũng có phiền toái. Mai Khê dùng ánh mắt xin giúp đỡ mà nhìn vị cảnh sát này, nhỏ giọng đáp:

- Chú cảnh sát, cháu không làm gì ạ, cháu chỉ muốn cầu người hảo tâm hỗ trợ một chút thôi.

- Không có làm gì? Hạng lừa đảo như cậu tôi gặp nhiều lắm rồi, thành thật một chút cho tôi, có tin tôi đưa cậu về đồn không hả!

Cảnh sát dùng giọng điệu cười nhạo nói, khẽ khom lưng cầm lên giấy báo nhập học cùng chứng minh thư của Mai Khê, nhìn chăm chú hồi lâu, sau đó vẻ mặt biến thành khó coi. Hai thứ này nhìn thế nào cũng không giống đồ giả — tuy rằng hiện tại bằng giả có nhiều, nhưng làm một cảnh sát, hắn vẫn có thể phân biệt giả hay thật.

Chút biến hóa nho nhỏ của vị cảnh sát bị Mai Khê nhìn ra, biết chuyện có thể thương lượng, hắn nhanh chóng giải thích:

- Chú cảnh sát, cháu không phải lừa gạt, cháu là sinh viên vừa thi đậu năm nay, nếu chú không tin có thể gọi điện đến trường của cháu để kiểm tra ạ.

Sắc mặt của vị cảnh sát kia dịu đi một chút, trả lại giấy tờ cho Mai Khê rồi trừng mắt nhìn hằm như đang nhìn một quái vật:

- Cậu đúng là sinh viên đi nhập trường sao? Kiểu sinh viên như cậu lần đầu tôi thấy, vừa đến Bắc Kinh đã đi ăn xin? Cha mẹ của cậu đâu?

Mai Khê hơi cúi đầu nhìn lên mặt đất:

- Cháu không có cha mẹ, đều viết cả ở đây rồi ạ.

Lúc này viên cảnh sát mới nhìn xuống mấy hàng chữ đang bị mình dẫm dưới chân, lộ vẻ mặt không đành lòng:

- Nếu cậu nói thật thì đúng là đáng thương, nhưng chỗ này không cho phép xin ăn, có khó khăn thì nên nhờ trường học hỗ trợ... Ừm, chữ rất đẹp, so với thằng nhóc nhà tôi thì khá hơn nhiều.

Mai Khê yếu ớt nói:

- Chú cảnh sát, cháu sai rồi ạ, làm chú thêm phiền toái, cảm ơn chú đã nhắc nhở... À, con trai của chú đang học lớp mấy ạ?

Viên cảnh sát theo bản năng đáp:

- Lớp 11, sắp thi đại học rồi, đáng tiếc là thành tích chẳng ra gì lại ưa nghịch ngợm, chú nói cái gì nó cũng không chịu nghe... Cậu nhóc, chú cũng không làm khó cháu, mau thu dọn đồ đạc đi nhanh đi.

Khi nói câu này, giọng của hắn lại mang vài phần ngượng ngùng.

Mai Khê đương nhiên phát hiện ra, lập tức hỏi dò:

- Chú ơi, cháu hơi mệt, ngồi nghỉ ở ven đường được không ạ?

Cái này có gì không được? Cảnh sát ngăn người:

- Đương nhiên có thể.

Mai Khê lại chỉ mấy hàng chữ trước mặt:

- Có cần cháu lau không chú?

Cảnh sát cũng kịp phản ứng, liếc mắt nhìn Mai Khê một cái. Mai Khê cúi đầu, bộ dạng nhu thuận. Cảnh sát cũng chỉ đành cười xòa:

- Chữ đẹp như vậy không cần xóa ngay, cháu cứ ngồi nghỉ ngơi đi, nghỉ xong thì đi, ngày mai không được đến nữa nhé. Kỳ thật cháu có thể xin miễn giảm học phí, chú nghe nói các trường đại học giờ đều có chính sách này.

Cảnh sát đi rồi, Mai Khê nhẹ nhàng thở ra, mồ hôi cũng chảy ướt hết sau lưng. Cũng may là vị cảnh sát này dễ nói chuyện, Mai Khê nhanh chóng nhận sai thu dọn đồ đạc, đổi tới một chỗ xa hơn tiếp tục ‘bày quây’. Ngày hôm nay gặp nhiều người hảo tâm!

Cảnh sát vừa mới đi, lại có một ông lão mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn, đầu tóc hoa râm dừng trước mặt Mai Khê, nhìn hồi lâu rồi rút ra một tờ tiền mệnh giá 100 đồng đưa tới. Ông lão cũng không ném tiền vào trong hộp giấy mà nhẹ nhàng khom người đặt vào. Mai Khê nhanh chóng đứng dậy cúi đầu đáp tạ. Ông lão cười nói:

- Người trẻ tuổi, không cần cảm ơn ta, tiền là cho những chữ trên mặt đất. Thư pháp phong cách Chữ Toại Lương thời Đường, không đơn giản, không đơn giản!

Bắc Kinh thật sự là rộng lớn, hạng người gì cũng có, đây là tờ tiền mệnh giá lớn nhất Mai Khê thu được hôm nay, bèn nhanh chóng cầm lên đút vào túi quần. Một ngày qua đi, Mai Khê thu hoạch phong phú, đến khi cuối ngày đã kiếm được một ngàn ba trăm mười tám đồng, nếu để những người hành nghề ăn xin khác biết được nhất định sẽ cực kỳ hâm mộ.

(Gần 4 triệu 500 ngàn VNĐ)

Không phải ai làm nghề ăn xin nào cũng kiếm được nhiều tiền như vậy một ngày. Mai Khê ở đây lợi dụng thiên thời địa lợi cùng nhân hòa, xem chuẩn chỗ rồi mới ‘mở hàng’. Đầu tiên hắn chọn thời gian cao điểm lúc nhiều sinh viên từ ga ra, sau lại chọn gần nhà ga nhiều người qua lại, cuối cùng ngồi ở vỉa hè viết chữ, lại đặt giấy báo nhập học năm nay lên trên như biển hiệu, để người đi qua chủ yếu là sinh viên cùng phụ huynh dẫn con em đến nhận trường không cách nào không nhìn — đây là một cậu sinh viên mới thi đậu giống như con nhà mình, coi như không biết thật hay giả thì cũng nguyện ý bố thí một chút thiện tâm.

Bất kể là ai cho tiền, Mai Khê cũng đều đứng dậy, lễ phép cúi đầu cảm ơn, lần lượt ngồi xuống rồi lại đứng lên. Vì sao hắn không đứng luôn, còn phiền phức như thế? Bởi chỉ đứng mà cúi đầu sẽ mất đi vẻ thành khẩn. Bất kể người đi đường bố thí bao nhiêu, dù chỉ vài đồng lẻ thì Mai Khê cũng sẽ đứng lên cúi đầu cảm tạ, không một chút bất mãn. Cách làm như vậy, thậm chí khiến vài vị nữ sĩ mới ban đầu cho không nhiều lắm nhưng bị thái độ nho nhã lễ độ của Mai Khê làm cho ngượng ngùng, lại đỏ mặt bỏ thêm tiền.

Thuật của Yếu Môn trong Giang Hồ Bát Đại Môn chia làm "Thiện Yếu" và "Ác Yếu", hôm nay Mai Khê là dùng "Thiện Yếu", tức là ‘giúp’ mọi người làm điều tốt. Phương diện này có chú ý gì đây? Đó chính là nhất định phải làm cho những người bố thí cảm giác thỏa mãn vì làm việc thiện, chứ không phải cảm giác khó chịu vì bị lừa tiền, điểm này cực kỳ quan trọng! Không chỉ có quan hệ đến không gian sinh tồn cùng chén cơm của người Yếu Môn trong thiên hạ mà còn là cống hiến một phần sức mạnh của

mình cho tinh thần xây dựng văn minh công hiến chủ nghĩa xã hội khoa học.

Có thể ở trong mắt một vài người, Mai Khê làm vậy rất bề mặt. Thế nhưng Mai Khê lại không cho rằng như vậy, không phải bởi da mặt hăn đặc biệt dày mà là hăn đã sớm nhìn thấu giang hồ. Nếu tiếp nhận tiền của bà con Mai Gia Nguyên thì đương nhiên cũng có thể nhận ý tốt từ người lạ, hưởng hồ hăn cũng không có lừa người, mà người làm việc thiện cũng có thu hoạch của mình. Nói đến cùng, còn là bởi vì tiền trong túi hăn quả thật không đủ chi phí ở đại học, mà mới tới Bắc Kinh cũng chẳng còn cách kiếm cơm nào khác.

Nếu không phải tình cờ bị ‘đập quán’, Mai Khê ngày hôm nay còn có thể thu vào cao hơn nữa. Mai Khê rất may mắn gặp giảng viên hướng dẫn ở đại học của mình — Khúc đại tiểu thư. Chuyện này vượt xa hết thảy các loại tính toán của Mai Khê.

- Làm sao cậu có thể như vậy hả? Không cần nhìn quanh, nói cậu đấy! Cậu lừa người ta chưa đủ, lại còn bôi đen trường học của chúng tôi!

Mặt trời vừa xuống núi, sắc trời dần ảm đạm, trước mặt Mai Khê vang lên một giọng nói vô cùng êm tai. Hăn ngẩng đầu, nhìn thấy một cô gái rất đẹp.

-----oo0oo-----

LINH SƠN

Từ Công Tử Thăng Trì

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Chi Uả Tinh Xảo Khinh Thực Nghệ, Võ Mặt Bầy Khi Hạ Thần Châm

oOo

Cô gái này chừng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, dáng người cao gầy, mặc một cái quần bò bó sát người làm nổi bật vòng ba tròn trịa cùng đôi chân thon dài. Vòng eo của cô rất nhỏ, thế nhưng vòng một lại trái ngược, làm chiếc áo thun đang mặc căng phồng lên, rất là dụ người. Lông mày cong cong nhỏ nhắn, đôi mắt sâu thẳm nhìn rất có thần thái, bờ môi đỏ hồng hơi cong lên, thật sự là vô cùng xinh đẹp, thậm chí có vài phần giống với minh tinh truyền hình Dương Cung Như, mà ở trong mắt Mai Khê, cô so với Dương Cung Như còn đẹp hơn.

Mai Khê đứng dậy, nho nhã lễ độ nói:

- Chào chị, em không rõ chị đang nói gì, em có chút khó khăn cầu người hảo tâm giúp một tay mà thôi, không có bôi nhọ ai cả.

Người đi đường tình cờ gặp ăn xin, không cho tiền thì cũng chỉ đi qua thôi, chẳng mấy ai lại đi nổi nóng, huống hồ người này không phải cảnh sát hay dân quân. Mai Khê thấy phản ứng của cô thì lòng khẽ động, mơ hồ đoán được điều gì.

Cô gái này rất tức giận, cầm lấy tờ giấy báo nhập học trên mặt đất, gằn từng tiếng nói:

- Đại học Trung Y Dược Bắc Kinh! Cậu dùng thứ giả tạo này để lừa tiền đã là không đúng, còn dám dùng tên trường của chúng tôi nữa. Cảnh sát đâu hết rồi, việc này không quản sao!

Mai Khê vừa nghe lời này thì lập tức hiểu ra, vội vàng nhặt cả chứng minh đưa tới, lộ vẻ mặt kinh hoảng như là làm sai chuyện gì, giải thích nói:

- Lão sư, em không phải lừa đảo, những điều này đều là thật.

Cô gái nhìn mấy tờ giấy hồi lâu cũng không thấy có sơ hở gì, nhưng vẫn cười lạnh móc ra di động, bấm số rồi nói to:

- Vương lão sư hả, vẫn còn ở văn phòng chứ? Giúp tôi tra một chút, tân sinh viên chuyên ngành Trung y nhập học năm nay có người nào tên Mai Khê không? Mai trong hoa mai, Khê trong khô thủy (nước suối)!

Lúc nói, nàng lại trừng mắt nhìn Mai Khê, biểu tình như là đang nói — nhóc con, xem tôi làm sao vạch trần cậu!

Một lát sau, xem chừng đã có kết quả kiểm tra, cô gái nghe xong thì há hốc miệng:

- Cái gì? Thực sự có người này, sẽ không nhầm chứ? Số chứng minh là bao nhiêu? ... Được rồi, tôi biết rồi, không, không có gì đây, chỉ hỏi một chút thôi, cúp máy đã nhé.

Nói chuyện điện thoại xong, mặt cô gái này mang vẻ cực kỳ kinh ngạc mà trả lại giấy tờ cho Mai Khê, đồng thời cũng có chút xấu hổ. Mai Khê vẫn làm như rất sợ hãi hỏi:

- Lão sư, giờ đã tin em không phải lừa gạt rồi chứ? Em làm gì sai sao ạ? Nếu có chỗ không đúng, em nhất định sẽ sửa!

Nghe hẳn nói như vậy, cô gái lại trừng mắt:

- Em cảm thấy mình làm rất đúng sao? Tới Bắc Kinh không đến đại học trình diện, lại ở nhà ga xin ăn? Việc này bị đồn ra thì có bao nhiêu tai hại hả? Có gì khó khăn không thể nhờ trường học giải quyết sao?

Mai Khê nhanh chóng gật đầu:

- Lão sư, em sai rồi, xin lão sư đừng giận! Em từ nông thôn tới, lần đầu tiên lên đại học, không hiểu chuyện, vừa xuống xe mới biết tiền trong túi mình không đủ cho nên mới bày ra hạ sách này, về sau em nhất định sửa.

Thấy cậu thanh niên thành khẩn nhận sai, biểu tình như là đứa trẻ đang sợ hãi, cô gái cũng nguôi giận không ít. Cô ngoắc tay với Mai Khê:

- Công tác tuyên truyền quả thật không hiệu quả với những nơi xa xôi, quên đi, không phê bình em nữa, thu dọn đồ đạc rồi theo tôi!

Mai Khê vừa thu dọn đồ vừa hỏi:

- Lão sư, em còn không biết lão sư là ai?

Cô gái mặt hòa hoãn lại:

- Tôi tên là Khúc Di Mẫn, chính là giáo viên hướng dẫn của các em, sau này còn gặp nhau rất nhiều. Nói cũng buồn cười, tôi vừa được bổ nhiệm thì gặp sinh viên đầu tiên là em, thật sự là tạo sự kinh hỉ cho tôi!

Mai Khê vác túi du lịch lên lưng rồi đi theo cô, vừa bước vừa hỏi:

- Chị à, sao chị lại biết em xin ăn ở chỗ này?

Cô gái cũng không quay đầu lại nói:

- Em không biết thẹn còn hỏi, là có sinh viên khóa trên phụ trách đón nhận khóa mới thấy em nên điện thoại cho tôi... Mà sao em lại gọi tôi là chị?

Thì ra là thế, loại tình huống xuất hiện này cũng không tính là bất ngờ. Mai Khê làm vẻ mặt thuần khiết ngây ngô cười:

- Chị trẻ như vậy, hơn em có mấy tuổi, lại còn xinh đẹp nhường này, gọi là lão sư thì có vẻ già quá, gọi chị vẫn tốt hơn.

Khúc Di Mẫn bị hấn nói đến có chút mất tự nhiên:

- Miệng còn rất ngọt, ở nông thôn em cũng gọi lão sư như vậy sao?

Mai Khê:

- Ở chỗ chúng em làm gì có lão sư nào trẻ tuổi lại xinh đẹp như chị!

Khúc Di Mẫn nở nụ cười:

- Chữ của em rất đẹp, có thể tham gia câu lạc bộ thư pháp trong trường.

Mai Khê:

- Em viết chữ trên đường là để kiếm miếng ăn, sao lại đi biểu diễn được, mà em cũng không làm nổi mấy vấn đề văn phòng tứ bảo*... Chị, chị muốn mang em đi đâu vậy?

Hai người vừa đi vừa nói, bất chợt đã tới gần bến xe buýt.

(*Văn phòng tứ bảo: gồm “bút, nghiên, giấy, mực” là bốn vật quý của chốn văn chương chuyên chở ngôn ngữ, ý nghĩa và nghệ thuật...)

Khúc Di Mẫn:

- Đương nhiên là dẫn em về trường học. Trường nằm ở đường Bắc Tam Hoàn, cách nơi này còn rất xa, bây giờ là giờ cao điểm tan tầm, ngồi xe buýt cho tiện.

- Chị à, em đã ngồi ven đường hơn nửa ngày, vừa khát vừa đói, có thể ăn chút gì đó mới đi được không? Không thì em mua đồ mang lên xe ăn

cũng được.

Mai Khê dùng giọng điệu cầu xin nói, ánh mắt đáng thương van nài khiến ai thấy cũng mềm lòng.

Khúc Di Mẫn dừng bước lại nhìn hắn:

- Tôi quên mất điều này, vừa lúc tôi cũng chưa ăn cơm chiều, tôi sẽ mời em một bữa.

Mai Khê cũng không chối từ, rất khách khí đáp:

- Cảm ơn chị, chị thật sự là quá tốt!

Khúc Di Mẫn:

- Em không cần cảm ơn tôi, tôi cũng muốn tìm chỗ nói chuyện với em.

Tìm một quán ăn nhỏ sạch sẽ bên đường, gọi mấy món ăn cùng hai chén cơm đầy, Mai Khê cố ý làm ra bộ dạng rất đói bụng, ăn hết chén của mình còn gọi thêm hai chén cơm nữa, nhưng lại gắp rất ít thức ăn. Khúc Di Mẫn bắt đầu còn nghiêm mặt, sau thấy bộ dáng của hắn cũng dần dần mềm lòng, thở dài nhỏ giọng khuyên nhủ:

- Ăn từ từ thôi, gắp thêm thức ăn vào nữa.

- Em ăn no rồi, không phải chị có chuyện muốn nói với em sao?

Mai Khê để đũa xuống hỏi.

Khúc Di Mẫn nghĩ nghĩ một chút xem nên mở lời ra sao, giọng đều đều nói:

- Có thể nói cho tôi biết vì sao em lại làm như vậy không? Tình cảnh gia đình em ra sao? Cha mẹ làm nghề gì? Sinh viên vừa xuống xe lửa đã đi

xin ăn, thật sự là lần đầu tiên tôi gặp.

- Em cũng không biết cha mẹ em làm gì...

Mai Khê nhỏ giọng cúi đầu, đơn giản kể lại chuyện của mình. Hẳn không có nói quá để khiến người thương hại, cũng không giấu giếm chuyện gì, dùng ngữ khí bình thản mà kể lại những chuyện hẳn đã viết rõ trên đường ban nãy.

Lắng tai nghe, vẻ mặt Khúc Di Mẫn trở nên nhu hòa hơn, cô cũng không hỏi cặn kẽ mà khẽ thở dài một hơi hỏi:

- Vậy làm sao em tới được Bắc Kinh? Gom đủ học phí chưa?

- Bà con trong thôn cho em tiền, trong túi em giờ có hơn sáu nghìn rồi, hẳn là đủ nộp học phí.

Mai Khê vừa nói vừa tóm lấy túi, muốn lấy tiền ra, hoàn toàn không có vẻ cảnh giác.

Khúc Di Mẫn vội chặn tay Mai Khê lại, nhỏ giọng quát:

- Mau cất đi, đang ở ngoài đường, sao lại móc hết tiền trên người ra như vậy, em cũng quá thiếu kinh nghiệm xã hội!

Mai Khê trầm nghĩ trong lòng:

- Nếu không như vậy thì sao chị thể hiện mình có kinh nghiệm được?

Thế nhưng trên mặt hẳn lại một bộ tiếp thu nói:

- Cảm ơn chị đã nhắc nhở! . . . Chị à, vì sao ở ven đường lúc này chị lại giận như vậy? Em phạm lỗi rất nghiêm trọng ạ? Trái với kỷ luật trường học sao chị?

Khúc Di Mẫn cười khố:

- Không, trường của chúng ta không có kỷ luật như vậy... Ài! Xem ra em thật sự là không hiểu, nếu báo chí ngày mai mà đưa tin sinh viên từ quê lên nhập trường phải ăn xin trên đường lớn thì tạo thành ảnh hưởng thế nào hả? Dư luận xã hội bây giờ rất khủng khiếp, không chừng còn đồn đại thành việc dạy học trường chúng ta xuống dốc nọ kia, rồi sau đó thì tới đội ngũ giảng viên trong trường nhận bao nhiêu chửi mắng.

Mai Khê:

- Thật xin lỗi, em không nghĩ tới ạ, thiếu chút nữa đã đem phiền hà tới cho chị, sau này em sẽ không bao giờ làm vậy nữa.

Khúc Di Mẫn lắc đầu:

- Đây là tình huống khách quan, cũng không phải lỗi của em. Học phí của các em năm nay là năm nghìn tám, ngoài ra còn có rất nhiều khoản chi tiêu khác trong quá trình học, chút tiền trong túi em quả thật không đủ. Nhưng không cần lo, trường hợp của em có thể xin miễn giảm học phí, còn có thể xin trợ cấp thêm từ nhà trường, nếu học tốt hàng năm sẽ được nhận cả học bổng nữa, mà trường học cũng ưu tiên sắp xếp cơ hội làm thêm, tóm lại nhất định sẽ có cách vượt cửa ải khó khăn trước mắt.

Mai Khê ánh mắt sáng ngời:

- Thật sao? Thủ tục có phức tạp không ạ?

Khúc Di Mẫn:

- Tôi sẽ giúp em lo liệu, cũng không tính là quá phức tạp, chỉ cần điền mấy thông tin khai báo, có vài giấy tờ cần người nhà của em cung cấp nữa là xong... Chỉ là không ít sinh viên sợ bạn bè khinh thường nên không chủ động xin những chính sách này.

Mai Khê nở nụ cười, khuôn mặt non nớt anh tuấn thành thật nói:

- Em không sợ, có gì đâu chứ, ngay cả xin ăn cũng làm rồi.

Khúc Di Mẫn cũng không nhận được cười:

- Đừng nhắc tới chuyện ăn xin nữa! Thủ tục này tôi sẽ giúp em lo liệu, em không cần phải lo!

Mai Khê:

- Chị giúp em nhiều như vậy, em cũng không biết cảm tạ sao mới tốt?

Khúc Di Mẫn:

- Đừng nói mấy lời khách sáo này, về sau học hành cho tốt là được. Tôi là giáo viên hướng dẫn của em, không giúp em thì giúp ai? . . . Cơm nước xong rồi giờ đi thôi, tới trường cũng đừng khoe ra nhiều tiền mặt như vậy, nên đi làm một cái thẻ ATM... Ài, tôi cũng thật phục em mà!

Mai Khê ôm túi đứng lên:

- Chị phục em gì cơ ạ?

Khúc Di Mẫn vừa bực mình vừa buồn cười nhìn hân:

- Tôi phục em ngồi trên phố ăn xin! Còn nữa, về sau trước mặt mọi người không được gọi tôi là chị, phải gọi là Khúc lão sư, nhớ chưa?

Mai Khê gật đầu:

- Nhớ rõ, Khúc lão sư! Cảm ơn chị đã mời em cơm chiều, đợt sau này em kiếm được tiền nhất định sẽ mời lại.

Khúc Di Mẫn thoải mái vung tay lên:

- Nhóc này thật biết nói chuyện, vậy thì chờ em kiểm ra tiền rồi nói sau!

Nói tới đây cô đột nhiên nhớ tới cái gì, khuôn mặt nghiêm nghị lại hỏi:

- Hôm nay lúc em ngồi ở vệ đường có gặp phóng viên phỏng vấn không thể hả?

Mai Khê vội trình trọng đáp:

- Không có, tuyệt đối không có!

Thời gian sinh viên mới đi khai giảng này rất miễn cảm, cho nên việc xin ăn ở cạnh nhà ga làm kinh động đến trường học cũng không khiến Mai Khê bất ngờ. Thế nhưng tình cờ gặp được giáo viên hướng dẫn của hần là Khúc Di Mẫn thì phải nhìn kỹ xảo biến diễn cùng vận khí. Mà sự tình cũng như lời Khúc Di Mẫn đã nói — Mai Khê căn bản không có làm gì sai.

Miễn giảm học phí, trợ cấp cho sinh viên nghèo, cho vay tiền học v.v... những chính sách này trường nào cũng có, nhưng muốn xin toàn bộ khá là phiền toái, hơn nữa thường bị người xem thường cùng làm khó dễ. Không phải mỗi người trong xã hội đều là người tốt, trên đời này có rất nhiều kẻ cho rằng chức trách mình nên làm lại là một loại bổ thí, làm cho người ta rất không thoải mái.

Mai Khê đúng là may mắn, Khúc Di Mẫn hỗ trợ giảm đi rất nhiều phiền toái cho hần, cho nên hết thấy đều thuận lợi. Đợi khi ăn Tết xong, vào học kỳ hai, Khúc Di Mẫn lại giúp hần nhận được một công việc làm thêm không tệ. Cứ thế, hần thuận lợi học xong đại học năm thứ nhất, còn lấy được học bổng.

Khúc Di Mẫn có tính cách phóng khoáng hòa nhã, người lớn lên cũng đẹp, là đệ nhất mỹ nữ trong lòng toàn bộ nam giảng viên và sinh viên trong trường, đi tới chỗ nào cũng hấp dẫn tới 200% ánh nhìn — quay đầu lại xem một cái còn chưa đủ, thường thường phải xem đến lần thứ hai. Chẳng qua vị "lão sư" này cũng không phải chỉ có ưu điểm, ví dụ như cô nàng nhiều khi rất hậu đậu, đã thế còn ưa gây họa. Mai Khê cũng đã nếm qua không ít đau khổ từ cô — sau này sẽ đề cập cụ thể, tạm thời không nhắc ở đây.

Khúc Di Mẫn là trợ giảng trong đại học Trung Y Dược Bắc Kinh, kiêm giáo viên hướng dẫn của ngành Trung Y hệ chính quy, mới đây vừa thi đậu nghiên cứu sinh tiến sĩ, người hướng dẫn chính là ông nội của cô — giáo sư Khúc Chính Ba đại danh鼎鼎. Khúc lão gia tử năm nay đã bảy mươi hai tuổi, thế nhưng thân thể vẫn khỏe mạnh vô cùng, ngay cả lên cầu thang cũng là bước hai nhịp một, không hề thua kém người trẻ tuổi. Với số tuổi của ông vốn là đã có thể về hưu hưởng phúc, có điều lão nhân gia vẫn đang tích cực giảng dạy, xem như một cây đại thụ trấn giữ danh tiếng cho trường.

Khúc Chính Ba ở phương diện "địa vị học thuật" không tính là đứng đầu, ít nhất còn kém một cấp bậc so với viện sĩ trung khoa viện. Nguyên nhân rất đơn giản, giới học thuật quốc nội có một cái tiêu chuẩn tối quan trọng để đánh giá thành quả nghiên cứu khoa học — nghiên cứu đó được đăng tải trên những tạp chí khoa học quốc tế công nhận. Với những người theo Trung y truyền thống như Khúc Chính Ba, ngay cả luận văn mà ông viết cũng khó dịch thành tiếng nước ngoài chứ đừng nói được đăng tải. Có chút "nhân sĩ tinh anh" thường xuyên lấy việc này để công kích Trung y cùng nhân sĩ Trung y truyền thống.

Thế nhưng "địa vị giang hồ" của Khúc Chính Ba lại cực kỳ cao, học sinh đệ tử của ông trải rộng khắp nơi trên thế giới, rất nhiều người có thành tích cao không chỉ ở lĩnh vực Trung y. Khúc giáo sư vẫn luôn là một nhân vật truyền kỳ của đại học Trung Y Dược Bắc Kinh, Mai Khê mới vừa lên

đại học không lâu, chợt nghe được một chuyện xưa về ông lão ‘già gân’ này:

Có một năm, một đoàn giao lưu học thuật quốc tế đã đến trường để giao lưu học thuật, mà trường hợp như vậy không thể thiếu lãnh đạo một vài bộ môn cùng đi, nhân viên nhà trường cũng khó tránh được việc tiệc tùng khoản đãi, Khúc giáo sư cũng xuất hiện một lần trên bàn rượu. Trong bữa tiệc, mọi người nói tới châm cứu trị liệu, Khúc giáo sư nhất thời hứng khởi nói về vấn đề "nhân châm hợp nhất" khiến bạn bè quốc tế rất tò mò — chỗ cao minh chân chính của thuật châm cứu không chỉ là biết chỗ để hạ châm, thời cổ đại, những thần y cao minh còn rèn luyện ra một loại "công lực" đặc thù, như vậy sẽ tạo được hiệu quả điều trị tốt nhất.

Bữa tiệc đó có mặt một vị y học gia đến từ nước Anh, căn bản là không tin việc này, lại thêm có chút men rượu nên nói năng bỗ bã, trong lời nói ám chỉ Khúc lão giống với bọn bịp bợm giang hồ. Khúc giáo sư lúc ấy vẫn chưa phát hỏa, cho đến khi một gã quan viên của Bộ Y Tế đứng lên xin lỗi giải thích với người Anh kia:

- Vị lão tiên sinh này có quan niệm quá truyền thống, xin Blair giáo sư bỏ qua cho. Cách nhìn của tôi với Trung y cũng giống như ngài, châm cứu linh tinh gì đó có thể hiệu quả gì chứ, nếu có chẳng qua cũng là hiện tượng ám thị tâm lý mà phương Tây vẫn hay áp dụng...

Vị quan viên này nghĩ rằng Khúc lão nghe không hiểu ngoại ngữ, ai ngờ trình độ tiếng Anh của lão nhân gia rất tốt. Hắn còn chưa nói xong, chỉ nghe một tiếng động điếc tai — hóa ra Khúc Chính Ba đột ngột vỗ một cái lên bàn rượu trước mặt, khiến chén rượu của mọi người gần như cùng nảy lên, làm tất cả bị hoảng sợ.

Thấy mọi người đều giật mình nhìn mình, Khúc Chính Ba lấy ra một cây châm mang bên mình, chính là loại châm inox nhỏ mà các bệnh viện vẫn dùng để châm cứu. Ông cũng không nói chuyện, lấy ngón cái và ngón

giữa tay phải nắm châm, ngón trỏ đỡ hờ, ở trước mặt cả bàn nhẹ nhàng vôn vê. Mọi người đều biết loại bàn tròn trong khách sạn chứ? Ở giữa chính là một miếng thủy tinh công nghiệp hình tròn có thể xoay được dày chừng 0,5 cm. Châm trong tay Khúc Chính Ba vô thanh vô tức đâm xuyên qua tấm kính dày, mà tấm kính lại không hề có một vết rạn nứt.

Mọi người cả kinh trợn mắt há hốc mồm, Khúc Chính Ba đứng lên, nói trước mặt vị Blair giáo sư kia:

- Tôi thừa nhận, theo góc độ y học thì ông có nhiều chỗ đáng để chúng tôi phải học tập, có điều ông không hiểu một chút nào về Trung y cả. Tranh luận vui vẻ, nêu quan điểm của mình cũng được, nhưng ông tới đây làm khách, chúng tôi hảo tâm chiêu đãi, ông hẳn là nên biết lịch sự, hơn nữa đây không chỉ là vấn đề khách tới không biết khách khí nữa rồi!

Tiếp theo Khúc giáo sư nhìn sang vị quan viên kia nói:

- Vương cục trưởng, chỉ cần ông dùng ba ngón tay nhổ được cây châm này ra, muốn lão già tôi nhận lỗi cách nào cũng được, còn nếu không nhổ được, tôi đề nghị ông đến miếu Dược Vương mà quỳ lạy tạ tội đi!

Nói xong, Khúc Chính Ba phẩy tay áo bỏ đi.

Sau lần ấy, cả tính tình lẫn tuyệt kỹ của Khúc lão đều nổi danh, ai nghe chuyện cũng kính nể. Sau lại có người mời Khúc lão ra nước ngoài, chủ yếu là để biểu diễn tuyệt kỹ thần châm, nhưng Khúc lão lại lần nữa vỗ bàn quát: "Tôi là bác sĩ, không phải khi làm trò!" mà từ chối đương trường. Câu chuyện này từng là giai thoại, nhưng Mai Khê nghe xong lại có cách nhìn khác — không phải Mai Khê bất kính với Khúc giáo sư, mà là vì hẳn không kỳ thị khi làm trò.

Ở trong mắt Mai Khê, một châm trên bàn rượu kia của Khúc giáo sư cũng là một loại học thuật giang hồ, ngôn ngữ trong nghề gọi là "Chủ cương an môn khảm" – "đập thật mạnh lên cửa sẽ được yên", hiểu nghĩa

đen là thể hiện ra tài năng để giữ miếng cơm. Ví dụ như lúc làm xiếc khi, đầu tiên phải để con khỉ nhào lộn mấy động tác đẹp mắt nhằm thu hút sự chú ý. Mà xiếc khỉ của nhà họ Mai thì trước hết sẽ diễn một bộ Đả Hầu Tiên pháp, dùng roi quật thành tiếng trên mặt đất để mọi người nhìn tới, cũng để cho khỉ đứng thành hàng thẳng tắp, xếp hàng cúi chào gây cười.

Nhưng mà "đập mạnh" ở xiếc khỉ là một việc quy trình biểu diễn cố định, còn "đập mạnh" của Khúc giáo sư trên bàn rượu lại có chút bất đắc dĩ. Ngẫm lại cũng đúng, một vị danh gia Trung y cả đời hành y, còn cần lấy châm cầm lên thủy tinh để chứng minh y thuật sao? Chẳng qua là chút thủ đoạn để chứng minh suy nghĩ mọi người về Trung y hoàn toàn sai. Theo ý nào đó mà nói, Khúc lão cũng là làm xiếc khỉ — lúc ấy ngồi trước mặt ông là một bàn toàn khỉ.

Mai Khê khi đó là nghĩ như vậy, chẳng qua hắn không nghĩ tới, không lâu sau mình cùng Khúc giáo sư lại trở thành bạn vong niên.

-----oo0oo-----

LINH SƠN

Từ Công Tử Thăng Trĩ

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Luận Đàm Chuyện Cổ Thời Ngụy Tấn, Ngũ Thạch Không Dùng Uống Phong Lưu

oOo

Nói trên người bạn có rận là khen bạn chứ không phải chửi bạn, bạn có tin không?

Có người tin thật đấy, đương nhiên không phải AQ, mà là các danh sĩ thời Ngụy Tấn. Trong lịch sử, thời kỳ Ngụy Tấn là một giai đoạn quá độ kỳ diệu giữa cường Hán và thịnh Đường. Sĩ tử Ngụy Tấn thích tán dóc về huyền đạo, phong lưu phóng túng, sử gọi là phong độ Ngụy Tấn.

Ví dụ như một trong Trúc Lâm Thất Hiền*, người yêu rượu nổi tiếng nhất trong lịch sử Trung Quốc – tửu đồ Lưu Linh, luôn sống trong những cơn say mê mê tỉnh tỉnh, thậm chí còn sai người vác cuốc theo sau, nói nếu ông say rượu chết ở đâu thì chôn luôn ở đấy. Ông này uống say thường xuyên trần như nhộng ngồi ở trong phòng, có người nhìn không vừa mắt chất vấn hai câu, Lưu linh lại châm biếm nói:

- Trời đất là nhà của ta, phòng ốc là khố của ta, cứ sao người lại chui vào trong khố ấy?

(*Trúc Lâm Thất Hiền là thành ngữ dùng để chỉ bảy người tài giỏi đức độ sinh sống vào khoảng cuối đời nhà Ngụy, đầu nhà Tấn ở bên Tàu ngày xưa, vào thời gian giữa những năm 200 - 300 sau Tây Lịch. Bảy người đó là các ông: Nguyễn Tịch, Kê Khang, Lưu Linh, Sơn Đào, Hướng Tú, Vương Nhung, Nguyễn Hàm)

Mấy câu kia, nếu là người khác nói vậy nhất định sẽ bị nhận định là một kẻ lưu manh, nhưng Lưu Linh thì khác, ông ta lại có thanh danh là người làm công tác văn hóa, có thể thấy được văn hóa lưu manh từ xưa đã có.

So sánh được với Lưu Linh khóa thân uống rượu chính là Vương Hi Chi "đông sàng đàn phúc". Thái úy nhà Tấn là Hi Giám muốn chọn một chàng rể trong số mấy người con trai của thừa tướng Vương Đạo, đây cũng là một cuộc hôn nhân chính trị giữa các quý tộc cổ đại. Con gái nhà thái úy là một đại mỹ nhân nổi danh, các con trai nhà Vương Đạo nghe nói thái úy tới nhà thì ai nấy đều mất tự nhiên, chỉ có Vương Hi Chi không thèm để ý chút nào, vén áo lên để lộ cái bụng ra ngoài, ngồi trên giường trúc phía Đông mà ăn bánh nướng. Kết quả là Hi Thái Úy lại cố tình chọn trúng Vương Hi Chi, cho là tìm được rể tốt, chỉ không biết Hi tiểu thư có được vui không?

Vương Hi Chi dù sao cũng biết chừng mực hơn Lưu Linh, chỉ lộ bụng chứ không lỏa thể. Như vậy chuyện con rận nhắc đến lúc trước là thế nào?

Thời kỳ Ngụy Tấn, con rận rất có tiếng, nổi danh nhất chính là con trận trên người đại thần văn võ song toàn Vương Mãnh của nước Tiền Tần. Nghe nói Vương Mãnh năm đó chưa có tên tuổi gì thì gặp mặt đại tướng quân Hoàn Ôn mới vào Quan Trung, ông bèn vừa bắt rận trên người vừa chậm rãi mà đối đáp, xem người xung quanh như không khí. Đây cũng là điển cố "Môn sắt nhi đàm" - bắt rận bàn chuyện, nhưng lúc ấy danh sĩ từng vừa bắt rận vừa nói cũng không chỉ có mình Vương Mãnh, theo tư liệu lịch sử, trong những danh nhân thời Ngụy Tấn có thể kể ra được một nhóm lớn.

Ngoại trừ danh nhân thời Ngụy Tấn, ở hiện đại cũng có một vĩ nhân từng lưu lại điển cố tương tự, đó chính là Mao Trạch Đông tiên sinh. Dựa theo hồi ký của vị phóng viên nước Mỹ tên Snos, khi ông ta nói chuyện với Mao chủ tịch ở một căn hầm trú ẩn yên tĩnh thì thường xuyên thấy Mao chủ

tịch cõi thắt lưng quần mà bắt rận, thần tình bất biến như đang ở nơi không người.

Sau lại có người ghép mấy điển cố này lại để nói Mao chủ tịch cũng có phong độ Ngụy Tấn, nhưng sự thật thì không hẳn. Thời kỳ kháng chiến kéo dài, khó khăn gian khổ ra sao mọi người đều biết, trên quần áo Mao chủ tịch có rận cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Thế nhưng danh nhân Ngụy Tấn lại không giống, ngoại trừ Vương Mãnh kia thì còn lại đều là cao quan quý tộc, điều kiện sống căn bản không dính gì tới hai chữ gian khổ, hơn nữa thời kỳ này quý tộc nổi danh sống xa hoa.

Có người lại nói, đây là phong cách tự nhiên phóng khoáng, cũng là phong độ Ngụy Tấn. Cách nói này nghe thì có vẻ có lý, nhưng cần thận khảo chứng lại có vấn đề. Quý tộc Trung Quốc cổ khác với quý tộc Pháp thời Trung Cổ, không chỉ không có thói quen lười tắm rửa, che giấu mùi cơ thể bằng nước hoa mà còn cực kỳ chú trọng dưỡng sinh. Tác phẩm dưỡng sinh trứ danh Hoàng Đình Kinh gần như là cẩm nang của thời kỳ Ngụy Tấn, cho nên nếu nói danh nhân thời đó không tôn trọng dưỡng sinh, không coi trọng vệ sinh là không thể nào. Mà cũng lại phải nói, có phong độ hay không quan hệ cộng lông gì đến con rận? Muốn phong độ, có rất nhiều cách.

Như vậy chuyện gì xảy ra đây? Hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm! Con rận cùng phong độ không quan hệ, mà chỉ cùng nhịp thở với một thứ duy nhất khác, thứ này gọi là Ngũ Thạch Tán.

Ngũ Thạch Tán là một phương thuốc, trong đó dùng đá ngũ sắc làm thuốc môi, phối thêm một vài nguyên liệu rồi nghiền nhỏ sau đó qua vài giai đoạn chế tác mà thành, nghe nói uống vào có thể trường sinh bất lão, rất thịnh hành ở thời kỳ Ngụy Tấn. Trong hàng ngũ quý tộc, nếu không dùng Ngũ Thạch Tán thì đều không dám ra cửa gặp người! Đến tột cùng là có người dùng Ngũ Thạch Tán để trường sinh bất lão thành Tiên không ấy

hả? Sách sử cũng không có ghi lại, thế nhưng tại sao mọi người vẫn ưa chuộng? Bởi vì Ngũ Thạch Tán quả thật có công hiệu.

Uống Ngũ Thạch Tán xong thì toàn thân tỏa nhiệt, lại không ra mồ hôi, bởi vậy trời lạnh cũng có thể quần áo phong phanh, tà áo nhẹ bay có vẻ cực kỳ tiêu sái. Mặc khác còn một công hiệu khác, đó là dùng trường kỳ sẽ khiến làn da trở nên vô cùng tinh tế, mềm mại sáng bóng, mà cũng vô cùng miễn cảm. Vấn đề đã tới rồi, đó chính là không thể thường xuyên giặt quần áo, cũng tận lực không mặc đồ mới.

Tơ lụa càng cũ sẽ càng mềm mại, thích hợp cho người trường kỳ sử dụng Ngũ Thạch Tán mặc. Người cổ đại thường dùng ‘kiềm’* để giặt quần áo, khiến quần áo bị xơ cứng, cảm giác giống như là bìa các-tông vậy, phải mặc một lát mới có thể mềm lại, như vậy mặc lên người rất không thoải mái, cho nên người thường xuyên dùng Ngũ Thạch Tán sẽ cố gắng hạn chế giặt quần áo nhất có thể, mà lâu dần đương nhiên trong quần áo sẽ có thể có rận. Ở thời kỳ Ngụy Tấn, ăn mặc phong phanh và diện những bộ đồ cũ chính là một phong cách thời thượng.

(*Kiềm: người xưa tìm ra cách lấy bùn đất trong ao hồ để “ủ”, tạo nên một loại chất mà ngày nay chúng ta gọi là “kiềm”. “Kiềm” này, phụ nữ xưa dùng để giặt quần áo, nếu gội đầu có thể khiến da đầu sạch hơn chỉ dùng nước.)

Vì thế nói trên người của các nhân vật nổi tiếng có rận, đúng ra là ám chỉ người đó vì trường kỳ dùng Ngũ Thạch Tán nên ăn mặc đồ cũ bẩn, không hay giặt quần áo, mà đó không chỉ là một, lại còn được người đời tôn sùng. Cho nên mới nói trên thân người có rận là khen ngợi người chứ không phải chửi mắng người. Vấn đề tới đây đã rõ ràng.

Ngũ Thạch Tán mà các danh nhân thời Ngụy Tấn dùng kỳ thật còn có một công hiệu kín đáo khác, cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cho bọn

họ đổ xô vào phương thuốc này. Thế nhưng công hiệu đó là gì thì Khúc giáo sư còn chưa nói ở trên lớp học.

Nội dung kể trên là bài giảng của Khúc Chính Ba tiên sinh tại đại học Trung Y Dược Bắc Kinh. Nghe diễn cổ về con rận này các sinh viên đều phải bật cười, Mai Khê cũng không ngoại lệ. Đây không phải là môn lịch sử cổ đại, mà là tiết học về Trung y, nhưng Khúc giáo sư giảng bài rất thú vị, lý luận Trung y buồn tẻ được ông dẫn dắt vô cùng tuyệt vời, lồng ghép với các diễn cổ trong lịch sử. Khúc giáo sư có một quan điểm nổi tiếng: học Trung y không thể vùn vện trong việc học y thuật, nếu không hiểu văn hóa nội hàm trong từng thời đại của Trung Quốc thì không cách nào thật sự học giỏi Trung y. Mai Khê rất thích nghe Khúc lão giảng bài, một tiết cũng không bỏ.

Thời gian là năm 2008, thế vận hội Olympic Bắc Kinh vừa mới tổ chức xong không lâu, sau một ngày nghe Khúc giáo sư giảng diễn cổ về Ngũ Thạch Tán, sinh viên năm thứ hai đại học Trung Y Dược Bắc Kinh Mai Khê đã biết được công hiệu quan trọng nhất của Ngũ Thạch Tán, địa điểm là ở trong phòng thí nghiệm của Khúc giáo sư.

Khúc lão đang nổi trận lôi đình, hướng về cháu gái Khúc Di Mẫn mà quát:

- Ai bảo mày đưa phương thuốc Ngũ Thạch Tán cho Trương Tiểu Ninh? Loại thuốc này mà vào tay nó thì tai họa lớn. Nếu không phải tao biết nguyên liệu trong tay nó không cách nào sản xuất quy mô lớn thì đã đánh cho mày một trận rồi, mày thật giỏi gây họa! . . . Học y thuật học chính là để cứu người chứ không phải để làm tiền!

Khúc Di Mẫn chỉ biết cúi đầu, đôi mắt ầng ậng nước xen lẫn xấu hổ cùng sợ hãi chịu trận. Mai Khê ở bên cạnh thấy thế rất thương hại, thế

nhưng Khúc lão gia tử lại vẫn chưa nguôi giận, tiếp tục mắng khiến Di Mẫn không ngẩng đầu lên nổi. Cô chỉ có thể thút thít nói:

- Không phải chính ông nội đã nói là nếu có điều kiện thì phải dùng mọi cách để phục hồi phương thuốc cổ ngàn năm trong truyền thuyết, tiến hành nghiên cứu để suy đoán khả năng trị bệnh cùng với cuộc sống xã hội thời bấy giờ sao ạ.

Khúc Chính Ba vẫn chưa tan cơn giận:

- Lời đó là tao nói, nhưng có quan hệ với Ngũ Thạch Tán sao? Mà đưa phương thuốc Ngũ Thạch Tán cho Trương Tiểu Ninh, nếu không phải hôm nay nó gọi điện cho tao hỏi kiểm khoáng Halloysite ở đâu thì tao vẫn còn chưa biết. Nó lại còn dám cầm không ít khoáng Halloysite từ phòng thí nghiệm của tao... Thằng không nên thân đó biết kiếm tiền, biết bao gái, giờ lại còn cả biết trộm đồ cơ đấy!

Khúc giáo sư nói năng có chút lẫn lộn, Khúc Di Mẫn chớp chớp mắt to nhất thời không hiểu, kỳ quái hỏi:

- Ông nội, ông nói gì thế ạ? Anh ấy lấy phương thuốc Ngũ Thạch Tán, sao ông lại mắng là bao gái, thật không vậy ạ?

Khúc Chính Ba:

- Thật hay không làm sao tao biết được? Loại người như nó xứng với Ngũ Thạch Tán được sao? Chỉ có thể gây ra tai họa hoặc tự lợi cho bản thân nó thôi. Mà có biết công hiệu của phương thuốc này không hả? . . .

Nói tới đây, ông lão im bật, sau đó hằm hừ nói:

- Chỗ này không cần mà hỗ trợ nữa, có Mai Khê là đủ rồi, mà đi làm chuyện của mình đi, ông bây giờ cứ thấy mà là tức giận.

Khúc Di Mẫn lại không có sợ ông của cô, vẫn cố truy hỏi:

- Ngũ Thạch Tán ở trong truyền thuyết nổi danh như vậy, đến cùng là có công hiệu ra sao ạ, ông nội nhất định là biết, nói cho cháu được không?

Lão gia tử trừng mắt:

- Con gái con đứa hỏi cái này làm gì? Đồ chơi kia là xuân dược! Cầm phương thuốc đi khoe khoang cũng không biết xấu hổ? . . . Nhanh đi đi, không phải chiều nay cháu còn đứng lớp sao?

Khúc Di Mẫn vừa nghe mặt cười liền biến thành đỏ hồng, thè lưỡi xoay người đi rồi.

Trước khi đi, cô còn lặng lẽ nháy mắt với Mai Khê một cái, ý là để Mai Khê dò hỏi từ Khúc lão xem công hiệu thật sự của Ngũ Thạch Tán là gì? Cô không tin thiên cổ kỳ phương này lại chỉ đơn giản là "xuân dược", nếu không ông nội cũng không bỏ bao công sức ra đi tìm đủ loại thành phần dược liệu quý hiếm như khoáng Halloysite. Cô nhất thời khoe khoang đem phương thuốc đưa cho đàn anh, vị đàn anh kia còn cầm khoáng Halloysite ông nội cất chứa, cho nên cô nhất định phải hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Người tên Trương Tiểu Ninh kia là cựu nghiên cứu sinh do Khúc Chính Ba hướng dẫn trước kia, năm nay khoảng chừng ba mươi tuổi, tuy khá trẻ nhưng sự nghiệp kinh doanh rất thành công. Trương Tiểu Ninh học Trung y, am hiểu nhất là kinh doanh, công ty của anh ta tiêu thụ chủ yếu là các loại thực phẩm chức năng, chia làm hai loại chính: một loại là để làm đẹp cho phái nữ như giảm béo, nở ngực v.v..., còn một loại khác là phục vụ cho cánh mày râu gồm các loại bổ thận tráng dương.

Các sản phẩm này được Trương Tiểu Ninh làm quảng cáo rất mạnh trên phạm vi toàn quốc, xem tivi hay lướt net cũng thường xuyên gặp phải, lời thuyết minh luôn là những phương thuốc cung đình thời xưa hay là sản

phẩm khoa học mới nhất, thế nhưng kỳ thật đều là do người này thay đổi một chút thành phần trong đơn thuốc, lại đổi tên cùng bao bí mà bán ra ngoài.

Trương Tiểu Ninh tuy rằng đã tốt nghiệp bảy tám năm, nhưng vẫn luôn tôn kính với Khúc Chính Ba lão gia tử, ngày lễ ngày tết đều mang theo lễ vật quý tới nhà thăm hỏi. Chẳng qua Khúc giáo sư luôn không vừa mắt với Trương Tiểu Ninh, lễ vật mà anh ta tặng cũng chưa bao giờ nhận. Thế nhưng tục ngữ nói không ai vung tay đánh người mặt tươi cười, học sinh của mình lại luôn có thái độ cực kỳ kính cẩn cho nên cũng không tiện chặt đứt tới lui, mà nhiều hạng mục trong trường học cũng đều là Trương Tiểu Ninh cung cấp tài chính tài trợ, cho nên thái độ của Khúc lão luôn dừng ở không mặn không nhạt.

Mới đây nghe nói Trương Tiểu Ninh đang theo đuổi cháu gái bảo bối Khúc Di Mẫn của mình, Khúc Chính Ba lại càng thêm không vừa mắt với Trương Tiểu Ninh, cho nên nghe nói Trương Tiểu Ninh lấy được từ tay Khúc Di Mẫn phương thuốc Ngũ Thạch Tán, còn phát hiện khoáng Halloysite mình cất chứa trong phòng thí nghiệm ít đi không ít, lúc này mới nổi lời đồn.

Mai Khê đã gặp qua vị Trương Tiểu Ninh này, vóc người trung bình, vẻ mặt hiện rõ sự tinh khôn, thái độ làm người cũng rất khéo léo, nhìn thấy ai ở trong phòng thí nghiệm của Khúc giáo sư cũng mỉm cười chào hỏi, cho dù là sinh viên năm hai làm thêm như Mai Khê. Có điều Mai Khê không thích người này, cũng không biết là nguyên nhân gì, là do anh ta quá khôn khéo hay vì nghe nói anh ta đang theo đuổi Khúc Di Mẫn?

Mai Khê có thể làm công ở trong phòng thí nghiệm của Khúc giáo sư kiểm soát sinh hoạt phí là do có giảng viên hướng dẫn Khúc Di Mẫn giới thiệu. Khúc Di Mẫn có tính cách phóng khoáng lại xinh đẹp, những nam sinh ở tuổi mới lớn như Mai Khê rất dễ dàng sinh ra hảo cảm mờ mờ lung

với cô, bởi vậy ấn tượng không tốt với Trương Tiểu Ninh cũng là bình thường.

Mai Khê đang miên man suy nghĩ thì chợt nghe Khúc giáo sư nói:

- Nhóc, em cao, lấy cái ghế đằng kia đứng lên tú, đảo ngăn chứa khoáy Halloysite với ngăn đất sét thô đi.

Chủ ý này không tồi, mấy cái tủ chứa đồ trong phòng thí nghiệm sợ là có đến hơn một ngàn ngăn kéo, đổi chỗ một cái thì người khác sẽ không dễ tìm ra.

Lúc chuyển ngăn kéo, Mai Khê còn chưa quên cái nháy mắt của Khúc Di Mẫn, trong lòng cân nhắc xem nên moi thông tin từ Khúc lão gia tử thế nào. Hỏi trực tiếp sợ là không được, có lẽ phải dần dần đưa chuyện.

-----oo0oo-----

LINH SƠN

Từ Công Tử Thăng Trì

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ngũ Khí Triều Nguyên Thật Trước Mắt, Xuất Thần Nhập Hóa Chỉ Nghe Danh

oOo

Mai Khê có thể ở phòng thí nghiệm này làm công, trợ giúp Khúc giáo sư nghiên cứu các loại thuốc, không chỉ bởi vì có Khúc Di Mẫn giới thiệu mà còn vì lão gia tử thích hẳn, nhìn điểm nào cũng thuận mắt. Kỳ thật lấy địa vị của Khúc lão gia tử, có rất nhiều người nguyện ý làm trợ thủ cho ông, nhưng Khúc giáo sư chỉ thích để Mai Khê hỗ trợ, cũng biết điều kiện gia đình hẳn không tốt nên cố ý giúp hẳn kiếm thêm chút tiền sinh hoạt.

Mai Khê tuổi không lớn nhưng thái độ làm người thông minh nhu thuận, dễ làm người ta vui vẻ. Không chỉ có như thế, hẳn còn có một phẩm chất để Khúc giáo sư rất vừa ý — thật thà tỉ mỉ. Lão gia tử giảng ở trên lớp là những lý luận kinh điển của Trung y, cũng là những nội dung buồn tẻ nhất cùng thâm ảo nhất về "y đạo". Tuy rằng cách thức giảng bài của lão gia tử rất sinh động, nhưng đại đa số sinh viên cũng chỉ ngồi nghe như đang nghe kể chuyện, không hề có nghiên cứu hay tự giác mày mò giải thích.

Đây là bệnh chung của sinh viên hiện giờ, chẳng hạn mấy tác phẩm y học cổ đại kinh điển như Hoàng Đế Nội Kinh hay Thương Hàn Luận, người hiện đại chỉ đọc thôi đã vô cùng nhức đầu, quả thực có thể xem là tác phẩm thôi miên ru ngủ, chứ đừng nói là có ai còn nghiên ngẫm nghiên cứu từng từ, đại khái là đọc thuộc ý chính một lần để qua kỳ thi là tốt rồi. Huống hồ Trung Quốc đương đại đang có một làn "gió độc" từ các "phần tử tinh anh", kêu gào hủy bỏ Trung y, bao gồm cả những sách vở cùng phương thuốc họ cho là "phế phẩm".

Khúc giáo sư cực kỳ phản cảm với chuyện này, ông từng công khai nói qua:

- Thừa nhận Trung được hữu dụng, lại muốn phế Trung y, đây là chuyện quái đản gì? Không có y lý y đạo, các người có biết phương thuốc là làm sao ra được không? Ăn no gạo nói lúa nước vô dụng, một đám sính ngoại mất gốc bất hiểu!

Lời này của lão gia tử đủ nặng, hơn nữa ông mắng chính là "bất hiểu".

Nhưng dù cho Khúc lão gia tử bất mãn như thế nào thì Trung y học suy thoái là sự thật. Rất nhiều người đều không muốn học Trung y, thường thường là do không chọn được trường khác hay ngành khác nên mới vào Trung y chứ hiếm người tự nguyện đăng ký. Xã hội hiện đại cạnh tranh khốc liệt, sinh viên sau khi tốt nghiệp rất khó tìm được việc làm, sinh viên học Trung y lại càng khó hơn, thường thường cũng không theo nghiệp, sát nhất chẳng qua nhảy hướng kinh doanh được như Trương Tiểu Ninh. Dưới tình huống này, ai còn thật sự cố gắng nghiên cứu những điều tối nghĩa khó hiểu kia, tương lai có chỗ nào dùng tới điển cố lịch sử đây?

Theo thời thế, Khúc lão sư cũng chỉ có thể mở một con mắt nhắm một con mắt thăm thở dài, nhưng ở sâu trong nội tâm ông là yêu cầu cực kỳ cao với việc truyền thừa y đạo. Nghe nói tổ tiên Khúc Chính Ba từng là được đồng bên cạnh Dực vương Tôn Tư Mạc thời Tùy Đường, trong nhà cũng không ít những sách vở kinh điển về y dược các thời đại, Khúc lão gia tử vẫn luôn lấy làm tự hào. Chỉ tiếc là con của ông không thích học Trung y, lão gia tử cũng không có cách nào, vừa vặn có được một cháu gái cảm thấy hứng thú với y học truyền thống nên lão gia tử tự nhiên rất là yêu thích. Có điều cô cháu gái này dù luôn tò mò với sự thần bí của Trung y nhưng lại không phải thực sự vững chắc kiến thức y học, khiến cho Khúc giáo sư vô cùng đau đầu.

Trung y thời xưa rất coi trọng việc truyền thừa. Nhớ năm đó Tôn Tư Mạc từng nhiều lần cầu Trương Trọng Cảnh nguyên bản Thương Hàn Luận mà không được, sau khi có được thì mừng rỡ như điên cầm không rời tay, lúc ấy ông đã là một đời danh y đức cao vọng trọng. Sư phụ truyền y điển, ví dụ như Hoàng Đế Nội Kinh, cũng không phải là lên bục giảng giảng nghĩa một lần cho đệ tử hiểu như hiện đại, mà là giải thích tinh hoa từng chữ từng chữ. Yêu cầu với đệ tử thì đơn giản nhất cũng là phải học thuộc toàn bộ, một chữ cũng không được sai.

Muốn thấy tinh thần học này ở sinh viên hiện đại quả thực là không thể tưởng tượng nổi, nhưng trong lòng những người truyền thống như Khúc Chính Ba, đây đã là yêu cầu đơn giản nhất, đáng tiếc đã bao lứa sinh viên qua đi vẫn không có người nào có thể làm được. Thời điểm thi kết thúc học kỳ đầu tiên, lão gia tử ra một đề thi có mức độ khó đạt max, chính là viết lại nguyên văn "Tứ Quý Điều Thần Đại Luận", kết quả cả khoa trượt gần sạch, trừ còn lại đúng Mai Khê. Bài thi này Mai Khê làm không sai nửa chữ, điều này khiến Khúc giáo sư chú ý, nhớ kỹ cậu sinh viên cả cái tên cũng khiến ông sinh hảo cảm này.

Về sau Khúc Di Mẫn giới thiệu Mai Khê tới phòng thí nghiệm của Khúc giáo sư làm công, Khúc giáo sư vừa nghe tên hẳn đã gật đầu, rồi trong quá trình làm việc lại phát hiện chàng trai này không chỉ thông minh mà còn rất chắc kiến thức, thật sự đem việc học y trở thành một cơ hội vấn đạo, khiến cho lão gia tử hết sức thoải mái.

- Haizzz!

Trong lúc sửa lại ngăn kéo dược liệu, Mai Khê bỗng thở một hơi thật dài, quay qua hỏi Khúc giáo sư:

- Thưa giáo sư, tại sao có nhiều người học y như vậy, lại không biết y đạo không chỉ là bốc thuốc chữa bệnh, mà quan trọng hơn nó còn là phản ánh cuộc sống ạ?

Lời này đúng là gãi đúng chỗ ngứa của Khúc giáo sư, ông đang ngồi nghỉ uống nước, cầm chén trà trên bàn thản nhiên nói:

- Đó là chỗ khác nhau của y đạo và y thuật. Có bệnh phải trị chính là quy luật của cuộc sống, bản thân mỗi người đều có suy nghĩ này, cũng nằm bên trong y lý. Thế nhưng khi suy nghĩ cẩn thận xem loại bệnh nào phổ biến, có bệnh uống thuốc gì, không bệnh lại bồi bổ thuốc gì, lại có thể phản ánh đặc tính của xã hội ở từng thời đại.

Mai Khê cau mày, nghiêm túc nói:

- Không có bệnh mà uống thuốc không phải là chuyện tốt, em nghĩ Ngũ Thạch Tán kia nhất định là không phải vì có bệnh mới dùng đúng không ạ? Em đọc ở thư viện cuốn Thế Thuyết Tân Ngữ, cảm giác sĩ tử ở thời loạn thế kia hình như bị chứng ‘can khí bất thư’*, cử chỉ nhìn qua khinh cuồng phóng túng, nhưng cảm giác tâm tình rất là thâm trầm. Giáo sư nói Ngũ Thạch Tán là xuân dược, em nghĩ loại xuân dược mà giáo sư nói nhất định khác với các lý giải của mọi người, đại khái là ‘thông can giải uất’.

(*Can khí bất thư hay can khí không thông: một loại bệnh lý về gan, người bệnh hấp tấp, dễ cáu, hoặc tinh thần uất ức, vầng đầu, chóng đau hai mạng sườn, hoặc đau nhói, vừa thở vừa rên, ăn không ngon, miệng đắng hoặc nôn mửa, bụng đau, la chảy, kinh nguyệt không đều, rêu lưỡi trắng nhuận, mạch huyền.)

Khúc giáo sư nghe vậy nở nụ cười:

- Em chưa từng thấy Ngũ Thạch Tán lại có thể phỏng đoán được tính, không tệ, cũng có vài phần đạo lý. Xã hội bây giờ lưu hành đủ loại dược vật tráng dương trên trời dưới biển, đều xưng là bổ thận, em nghe tới hai chữ xuân dược mà có thể nghĩ tới thông can, cũng có chút kiến giải trong nghề, tiếp tục nói xem.

Thầy Khúc giáo sư cổ vũ, Mai Khê bắt đầu mượn đề tài phát huy:

- Tráng dương là bồi bổ cân (cơ, gân), bồi bổ cân là thông can, tăng sinh khí; khi người giảm chức năng thận sẽ khiến sinh khí yếu, lúc này mới phải bổ thận củng cố khí — đương nhiên đây là trên lý thuyết, còn phải điều chỉnh liều lượng thuốc theo hoàn cảnh... Nhưng ở trên lớp em nghe giáo sư giảng về Ngũ Thạch Tán là sau khi dùng thì toàn thân phát nóng nhưng không đổ mồ hôi, dùng càng lâu da dẻ càng tỉnh tã thì đoán rằng dược lực đã xâm nhập vào phế, từ trong phát ra ngoài, mà lại có thể tác dụng như xuân dược, thật là đặc biệt.

Khúc giáo sư từ chối cho ý kiến, hỏi ngược lại:

- Thầy thuốc giống như tôi không có nhiều khả năng tự mình lại tự đi tạo ra một phương thuốc tráng dương kiểu mới, em nói xem nó đặc biệt ở chỗ nào?

Mai Khê:

- Ý nghĩa của việc trị liệt bằng Trung y là ở chỗ điều hòa, làm cho thân thể người ta khôi phục đến trạng thái cân đối tự nhiên chứ không phải cô lập chỗ có bệnh rồi tăng công năng nhất thời.

Khúc giáo sư gật gù đầu, lại thở dài một tiếng nói:

- Em nói không sai, nhưng bây giờ người hiểu lầm nhiều lắm, ví dụ như Lục Vị Địa Hoàng Hoàn dùng để bổ thận âm, chữa can thận âm hư lại bị cho là một loại thuốc tráng dương.

Mai Khê:

- Không chỉ là hiểu lầm đơn giản như vậy, sẽ có người kiểm soát bằng bán loại thuốc này cố ý nói dối, thậm chí cố ý xuyên tạc, đây không chỉ là vấn đề y học mà còn là thủ đoạn gian hồ.

Khúc giáo sư không nói chuyện, vẻ tức giận hừ một tiếng. Nghe thấy tiếng hừ lạnh này, Mai Khê dĩ nhiên hiểu được — Khúc giáo sư vì sao lại xem Trương Tiểu Ninh không vừa mắt. Hắn cười cười, lại nhỏ tiếng hỏi:

- Giáo sư, giáo sư mới vừa nói chính mình không có nhiều khả năng tự tạo ra một phương thuốc tráng dương mới, là không muốn tạo hay không tạo được ạ?

Khúc giáo sư nhướng mày:

- Sao tôi không tạo được chứ? Thời cổ, đế vương lệnh cho ngự y tạo ra nhiều nhất là phương thuốc loại này, bất kể thể chất thể nào cũng có thể nghĩ cách mở bài thuốc tráng dương, cũng không đơn giản là kích thích huyết quản cơ thể, mà thật sự là mị dược điền đảo thần hồn. Có điều chỉ có cao thủ chân chính mới có kỹ năng này, nhưng minh y thế gian có ai đi làm điều đó? Làm thế tức là bôi nhọ y đạo.

Mai Khê:

- Sao ạ? Đây chẳng phải là biện chứng tráng dương?

Khúc giáo sư: :

- Hừ, phải nói là biện chứng đầu độc! Không nói chuyện này nữa, không phải đang nói về Ngũ Thạch Tán sao? Em phân tích tiếp về Ngũ Thạch Tán đi.

Đây chính là tính toán của Mai Khê, hắn không chủ động mở miệng hỏi mà căn cứ một chút da lông từ sở học của mình để nói những lời Khúc giáo sư thích nghe, sau đó tự lái sang mục đích chính. Nếu hắn nói không đúng, Khúc giáo sư cũng không thể không uốn nắn, một khi mở miệng uốn nắn cũng không thể không giải thích, như vậy được tính của Ngũ Thạch Tán không cần hỏi cũng rõ ràng. Khúc lão muốn hắn nói tiếp, hắn bèn cất lời:

- Theo em đoán, dược tính của Ngũ Thạch Tán là kích thích hưng phấn, hơi giống với thuốc kích thích mà vận động viên bị cấm dùng, nếu sử dụng lâu dài sẽ khiến cơ thể suy giảm công năng nhiều mặt, không phải là thứ gì tốt... Khúc giáo sư, sao giáo sư lại lắc đầu ạ?

Khúc giáo sư lắc đầu nói:

- Tôi hỏi em một chuyện em có thể tùy tiện trả lời, Ngũ Thạch Tán tại sao gọi là Ngũ Thạch Tán?

Mai Khê vừa nghe biết chuyện chính đến rồi, nghĩ nghĩ rồi nói:

- Trung y biện chứng điều dưỡng, nghiên cứu ngũ hành, ngũ sắc, ngũ vị, Ngũ Thạch Tán nếu gọi là Ngũ Thạch Tán thì hẳn có thể điều động ngũ tạng ngũ khí, mà ngũ khí cùng động nên nó có công hiệu xuân dược, không biết em nói đúng không ạ?

Mắt Khúc lão gia tử sáng lên:

- Nhóc, không ngờ em lại đoán được đúng hai ba phần!

Mai Khê cũng thật bất ngờ, gãi gãi đầu nói:

- Em đoán mò thôi ạ, ngũ khí đều động, đương nhiên là hưng phấn kéo dài, có gì không đúng sao ạ?

Khúc giáo sư gật gật đầu, thần tình có chút đặc ý:

- Là không sai, nhưng em quên một việc, nếu Ngũ Thạch Tán được xưng là liều thuốc thần tiên thì không thể là phương thuốc thông thường được, không thể lý giải đơn giản như vậy.

Nhìn dáng vẻ của ông, Mai Khê cười thầm trong lòng, mọi người khi muốn phô ra tài năng của mình đều là dáng vẻ thế này. Hắn lập tức truy hỏi:

- Liệu thuốc thần tiên? Trên đời này thật sự có thần tiên sao ạ?

Khúc giáo sư:

- Có lẽ vậy, có thần tiên, có cả phương thuốc của thần tiên. Vốn Ngũ Thạch Tán không phải để người bình thường dùng, nó là thuốc của người tu luyện, có điều chỉ có sắp sửa đạt tới cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên thì mới cảm nhận được hết tác dụng của nó. Sau phương thuốc này chảy vào dân gian, đã muốn mất đi bản ý, thành một thú chơi thời thượng của quý tộc Ngụy Tấn, so với thuốc lắc ở các bar sàn bây giờ còn lợi hại hơn, em nói ban nãy cũng không tính là sai.

Mai Khê trợn tròn con mắt:

- Còn có ý nghĩa nào sao ạ? Cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên là sao? Lễ nào giáo sư chính là người tu luyện trong truyền thuyết?

Khúc giáo sư cười cười:

- Vốn không muốn cùng em nói chuyện này, nhưng hôm nay thẳng nhóc nhà em lại gợi chuyện, vậy giảng một chút vậy. Nghe nói em từ nhỏ đã luyện qua võ, lại đây, thử mấy chiêu với tôi.

Nói xong, ông đi lại một khoảng đất trống rộng rãi.

Mai Khê mạnh dạn bước qua, cười nói:

- Em chỉ luyện mấy chiêu mèo quào, sao có thể so chiêu cùng cao thủ nội gia như lão nhân gia ngài được.

Khúc giáo sư:

- Làm sao em biết tôi là cao thủ nội gia?

Mai Khê:

- Em nghe nói giáo sư từng thể hiện tuyệt kỹ một châm đâm xuyên thủy tinh, đương nhiên là công phu nội gia, em cũng không dám tự bêu xấu.

Khúc giáo sư đưa tròng mắt:

- Tự em gọi ra hứng thú của tôi, giờ lại không giúp tôi đuổi tay đuổi chân chút sao? Có phải là khinh lão già này quá lớn tuổi không hả? Yên tâm đi, tôi sẽ không làm em bị thương.

- Vậy được rồi, nếu lão nhân gia ngài đã nói như vậy, em xin đắc tội.

Nói xong, Mai Khê bước lên, dậm mạnh chân trước, nghiêng người cong tay đánh một chưởng về phía ngực Khúc Chính Ba. Thân hình của hắn vừa động, đã cảm thấy thân hình của ông lão trước mặt như là thụt vào một vòng, nhanh nhẹn xoay tròn người như khi, sau đó lại mở ngang hai tay như bạch hạc giương cánh, động tác nhanh như ảo ảnh, cuối cùng chém về cẳng tay của hắn.

Ngay sau đó, bên tai Mai Khê vang tới một tiếng "cạch" nhỏ như là không khí bị nén sinh ra, một cỗ nhu kinh truyền đến toàn thân hắn, khiến hai chân hắn không tự chủ được bật khỏi mặt đất bay về phía sau, mãi tới chừng hơn một mét mới rơi xuống đất, rồi lại vì cấp mặt mũi cho lão nhân gia mà lùi thêm mấy bước, áp dựa vào tường mới đứng vững thân hình. Hắn ôm quyền nói:

- Lão tiên bối, thật sự là được thụ giáo, em thanh niên trai tráng lại ngay cả một đòn của giáo sư cũng không tiếp được. Đây là công phu của môn phái nào vậy ạ?

Ông lão vui vẻ cười nói:

- Nhóc, em cũng khá lắm, đâu phải kỹ năng mèo quào chứ, cũng luyện thành công phu nội kinh, nếu không vừa rồi tôi có thể đánh em dính lên

tường ấy chứ... Công phu của tôi không môn không phái, nếu nhất định phải truy cứu thì xem như Hình Ý quyền đi.

Mai Khê:

- Hình Ý quyền? Đại danh của Đới Long Bang, Mã Học Lễ, Lý Tôn Nghĩa* em đã nghe qua, công phu của giáo sư là từ chi nào truyền xuống ạ?

(*Ba người nổi danh mở ra ba chi phái cho môn võ này)

Khúc giáo sư:

- Hình Ý quyền tôi luyện không phải là Hình Ý quyền em nói. Tôi không học võ thuật quyền pháp nào cả, đó chính là công phu nội dưỡng của thầy thuốc, là do thần y Hoa Đà sáng chế, sau được Dược vương Tôn Tư Mạc truyền cho tổ tiên Khúc gia... Hôm nay so đấu với em chính là muốn giải thích cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên. Tôi hỏi em, trong Hoàng Đế Nội Kinh có viết: 'người thượng cổ, tuổi thọ trung bình là trăm tuổi, kể cả về già động tác cũng không chậm chạp', em tin không?

Mai Khê:

- Nghe nói thời kỳ Dân Quốc còn có học giả lấy một câu này phê phán Trung y, nhưng em tin rằng thật sự tồn tại trạng thái như thế, người khác không tin là bởi vì bọn họ không làm được mà thôi. Ông nội của em năm nay đã chín mươi ba tuổi nhưng thân thể vẫn rất tốt, cho nên đối với những lời miêu tả cảnh giới này, em không hề hoài nghi.

Khúc giáo sư liên tục gật đầu:

- Em nói rất hợp lòng tôi! Công phu của em là học từ ông nội sao? Em đã tin tưởng thì tôi có thể giải thích cho em thêm về cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên. Ở đây có những điều là tôi đã tự mình xác minh, cũng có điều là truyền thuyết...

Nội Kinh có nói "Thánh nhân bất trì dĩ bệnh, trì vị bệnh" – bậc thánh nhân không nghiên cứu trị liệu cái đã bệnh mà nghiên cứu cái chưa bệnh. Họ coi thân thể con người như một hệ thống có cảm ứng với thiên đạo vận hành, đề xướng đem ngũ tạng ngũ khí kinh lạc tuần hành điều dưỡng đến một trạng thái tốt nhất, trạng thái như vậy gọi là "Ngũ Khí Triều Nguyên". Điều này dù mượn danh người thượng cổ, nhưng thực sự là luôn tồn tại.

Đạt tới cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên, ý nghĩa một người bình thường đã đạt tới trạng thái đỉnh của thân thể, công năng ngũ tạng, cảm giác ngũ quan đều ở trạng thái tốt nhất, có thể hưởng hết tuổi thọ bình yên mà đi, chính mình thoải mái cũng không liên lụy những người khác. Người như thế đương nhiên không thể trường sinh bất lão, nhưng có thể càn sạch tuổi thọ cuối cùng mà không ốm đau bệnh tật. Tuổi thọ, chính là nói số năm sống mà một người bảo trì thân thể cùng các khí quan đều ở trạng thái khỏe mạnh tự nhiên đạt được.

Cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên là một người bình thường điều dưỡng thân thể cực hạn, kích phát toàn bộ tiềm năng, sinh cơ trời cho không bị lãng phí. Đây là căn cơ của người tu hành từ xưa đến nay, mà trên cảnh giới này thì đã không còn là người thường nữa.

Cảnh giới phía trên Ngũ Khí Triều Nguyên gọi là Dịch Cân Tẩy Tủy. Ngũ Khí Triều Nguyên chính là đem trạng thái thân thể điều dưỡng đến mức tận cùng, mà Dịch Cân Tẩy Tủy thì là thông qua phương thức tu luyện để khiến thân thể sinh biến hóa, sở hữu những năng lực người bình thường không có. Điều này cũng sẽ làm tuổi thọ kéo dài thật lớn, đạt tới mức cao nhất của cảnh giới Dịch Cân Tẩy Tủy, trên lý luận có tuổi thọ ‘tam nguyên’, một nguyên chính là một hoa giáp (60 năm). Mỗi phái tu hành đều có công pháp bí truyền, hiệu quả cũng không giống nhau.

Trên Dịch Cân Tẩy Tủy gọi là Thoát Thai Hoán Cốt. Khi thân thể biến hóa đạt đến mức tận cùng, cả người trong ngoài sẽ tái hiện sinh cơ hoàn

toàn mới, cũng đã không còn là người phàm nữa, nghe nói xem như phi tiên trong truyền thuyết.

Sau Thoát Thai Hoán Cốt là Xuất Thần Nhập Hóa. Tới cảnh giới này đã được thể gian gọi là tiên nhân rồi, tất cả tiên nhân trong truyền thuyết thượng cổ đều bắt nguồn như thế. Còn về cảnh giới bên trên Xuất Thần Nhập Hóa thì cả Khúc Chính Ba giáo sư cũng chưa nghe nói qua.

Mai Khê vốn chỉ muốn hỏi được tính của Ngũ Thạch Tán, không ngờ lại hỏi ra một đống huyền diệu khó giải thích như vậy. Hắn ngơ ngẩn cả nửa ngày mới lên tiếng:

- Khúc giáo sư, giáo sư nói quá huyền bí rồi, những điều này đều là thật sao ạ?

Khúc giáo sư híp mắt đáp:

- Thật hay giả tôi cũng không rõ, đó đều là tổ tiên truyền lại, cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên thì chính tôi có thể xác minh, nhưng tôi cũng chỉ đạt được cảnh giới này mà thôi, dù sao tôi chỉ là người phàm.

Mai Khê:

- Vừa rồi giáo sư có nói thần tiên, cả thuốc thần tiên nữa, lẽ nào giáo sư cho rằng trên đời thật sự có thần tiên sao?

-----oo0oo-----

Chương 7: Đêm Gặp Quái Sự Ra Roi Quất, Chính Nhất Chuyện Kể Thật Hay Không?

oOo

Khúc giáo sư khẽ gật đầu:

- Lời kia tôi nói, đương nhiên tôi cho rằng có thần tiên, tổ tiên nhà tôi còn ghi chép lại, tôi tin tưởng các ngài ấy sẽ không lừa gạt hậu nhân.

Mai Khê:

- Vậy sao em chưa từng thấy thần tiên ạ? Cũng chưa bao giờ nghe nói có người nào gặp được thần tiên?

Khúc giáo sư:

- Nếu em đọc các cuốn sách về lịch sử, tôi nói là tất cả tư liệu sử chí chứ không chỉ tiểu thuyết dã sử, sẽ phát hiện ghi chép về thời Đường là thần tiên lẫn lộn cùng với phàm nhân, ra cửa gặp thần tiên không phải là việc gì lạ... Nhưng có rất ít người biết, Đại Đường có một người tên là Chính Nhất tổ sư, nghe nói ông ta định ra quy củ phân rõ ranh giới thần tiên và phàm nhân, cho nên sau này có rất ít người gặp được thần tiên, coi như gặp được cũng không biết, mà biết cũng sẽ không nói.

Chính Nhất tổ sư? Trong đầu Mai Khê chợt lóe lên ký ức khi Mai Thái Công nói về pháp thuật, tại sao giờ Khúc giáo sư cũng nhắc tới người này? Thật sự là rất kỳ diệu! Hỏi tiếp:

- Người đó tên là Chính Nhất tổ sư ạ? Ông ta định ra quy củ gì thừa giáo sư?

Khúc giáo sư:

- Chính Nhất tổ sư định quy củ gì tôi cũng không rõ lắm, sự tình có khi chỉ là truyền thuyết, nhưng người này tuyệt đối thật sự tồn tại. Hai mươi năm trước, tôi căn cứ theo ghi chép của tổ viên mà đến Giang Nam tìm truyền nhân của Chính Nhất tổ sư, thật đúng là gặp được.

- Sao cơ ạ? Giáo sư còn tìm được truyền nhân của Chính Nhất tổ sư? Người đó là ai vậy ạ, sao giáo sư tìm được?

Khúc giáo sư chậm chậm trở lại ghế, ngồi xuống, uống một ngụm trà, lúc này mới đáp:

- Là ông ta chủ động tìm tới tôi, nói là biết tôi muốn tìm mình. Còn về người này, ha ha, là một đồng đạo. Nghe nói là hơn một trăm tuổi, làm một thầy Trung y ở nông thôn, lần đó luận bàn y đạo cùng tôi, một chút cũng không có giữ lại, khiến tôi lấy được rất nhiều ích lợi. Tôi xem người này thực sự có cảm giác xuất thần nhập hóa, cho nên không thể không tin truyền thuyết của tổ tiên.

Mai Khê:

- Xuất thần nhập hóa thế nào cơ ạ?

Khúc giáo sư cười hắc hắc:

- Em đừng hỏi thêm, tôi sẽ không nói đâu. Chẳng qua tôi cho em biết một việc, Chính Nhất tổ sư cùng tôi còn có chút sâu xa đấy, ông ta là đệ tử của Dược vương Tôn Tư Mạc, là sư huynh đệ với hai vị tổ tiên nhà họ Khúc chúng tôi, vì thế người này là có thật!

Nhìn vẻ mặt của ông, Mai Khê cảm giác giống như Mai Thái Công lúc biểu diễn pháp thuật xong sẽ không nói thêm gì. Hẳn biết có tiếp tục hỏi thì sợ là cũng không được đáp án, cho nên đổi đề tài:

- Giáo sư không muốn nói thì em sẽ không hỏi, nhưng giáo sư nói cảnh giới tu hành gồm Ngũ Khí Triều Nguyên, Dịch Cân Tẩy Tủy, Thoát Thai Hoán Cốt, Xuất Thần Nhập Hóa vân vân, là có thật hay không ạ? Em cũng từng đọc một ít tài liệu tu hành, trong đó lại nói không giống như giáo sư.

Khúc Chính Ba sờ sờ cằm trầm ngâm nói:

- Nếu nói về hòa thượng đạo sĩ đương thời thì có lẽ cách nói sẽ không giống, nhưng chẳng qua là thay tên gọi mà thôi. Chúng ta xuất thân là thầy thuốc, khái niệm kia sẽ biến hóa từ thân thể mà ra, cho nên phỏng chừng quá trình đều là tương tự. Dù sao cũng đều là truyền thuyết, em có hỏi tôi cũng vô dụng.

Khúc Chính Ba nhắc tới Chính Nhất tổ sư khơi lên hứng thú thật lớn ở Mai Khê, đáng tiếc là Mai Thái Công có dặn không được nói những lời mà ông nói cho hẳn lúc trước với bất kỳ ai khác. Mai Khê thầm cân nhắc trong lòng, chờ hết năm về nhà nhất định phải hỏi ông cho thật rõ, vì hẳn đã tròn hai mươi tuổi rồi. Còn nữa, tìm thời gian tiếp tục tìm hiểu từ Khúc giáo sư, không chừng còn biết thêm chuyện gì đó. Nếu có cơ hội, hẳn cũng muốn đi tìm người gọi là truyền nhân đời sau của Chính Nhất tổ sư trong truyền thuyết.

- Công hiệu của Ngũ Thạch Tán thật sự là như vậy? Em không bỏ sót cái gì đấy chứ?

Lúc này là giữa trưa ngày hôm sau, ở trong một quán ăn nhỏ, Khúc Di Mẫn lại mời Mai Khê ăn cơm để hỏi về công dụng của Ngũ Thạch Tán.

- Ông nội của chị nói thế nào thì em nói lại cả cho chị thôi ạ... Đúng rồi, công phu của Khúc lão gia tử rất cao, Hình Ý quyền gia truyền chị có học được không thế?

Mai Khê nhân cơ hội lại hỏi.

- Hình Ý quyền gì, đó là Hoa Đà Ngũ Cầm Hí, mấy động tác thể dục hai ngàn năm trước mà thôi, ông nội đã dạy chị, chị thấy cũng không có gì đặc biệt.

Khúc Di Mẫn quệt miệng đáp.

Mai Khê cũng không phản bác mà cười giải thích:

- Có thể là do chị luyện không đúng phương pháp, còn chưa nhập môn mà thôi, lão gia tử có công phu thật sự đấy.

Mặt Khúc Mai Di hiện lên một tia chán nản:

- Chị lớn lên bên cạnh cha mẹ, ở cùng ông nội không được mấy năm, có lẽ không học đúng bài bản... Không nói mấy thứ này nữa, hôm nay chị mang cho em một bộ công pháp cùng một túi thuốc nước, em cầm xem thử đi!

Cô đưa qua một tờ giấy, trên đó vẽ đồ án hình người còn có giảng giải, bên cạnh tờ giấy đặt một túi thuốc nước chân không — hiện tại trong các bệnh viện Trung y đều dùng túi chân không thể này đựng thuốc nước, có thể vận chuyển và bảo quản rất dễ dàng, chỉ cần trực tiếp uống vào là được.

Mai Khê mặt mày nhăn nhó:

- Chị à, không uống được không, em tin công pháp này là thật sự, nhưng các phương thuốc trong sách cổ nếu chưa qua kiểm tra cẩn thận là

không thể trực tiếp uống, dù là phương thuốc ghi trong Bản Thảo Cương Mục cũng không thể.

Khúc Di Mẫn trừng mắt:

- Chị là nghiên cứu sinh Trung y, cũng không phải không hiểu được tính, thuốc có vấn đề gì lại có thể đưa em sao? Chị nghe nói em luyện võ nên mới tìm trong sách cổ các loại công pháp tu luyện phối hợp với thuốc nước cho em, đây không phải là muốn giúp em sao?

Mai Khê:

- Không phải em không tin chị, nhưng em cảm giác mình sắp thành chuột bạch rồi, hiện tại căn bản là em chưa đạt tới cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên, chị có đưa Dịch Cân Kinh với Tẩy Tủy Kinh cho em thì cũng không có tác dụng đâu... Công pháp cùng thuốc này của chị tổng cộng có bảy mươi hai trang, em phải uống thứ thuốc đắng nghét này tới khi nào đây?

- Làm sao em biết có bảy mươi hai trang? Chị chưa từng nói với em, là ông nội chị nói cho em hả? Sao ông nhiều chuyện vậy chứ!

Khúc Di Mẫn lấp bắp kinh hãi, rất bất mãn chất vấn.

Mai Khê không cần nghĩ, nói ngay:

- Đây là phương thuốc trong Tăng Diễn Vạn Dục Tiên Thư đúng không? Không phải Khúc giáo sư nói cho em biết, mà nhị bá của em chính là lang trung giang hồ, sách trong nhà tuy không nhiều như lại có quyển này, em từng xem qua.

Khúc Di Mẫn dẫu môi:

- Hóa ra thằng nhóc nhà em đã sớm biết, thế nhưng luôn giả ngây giả dại, lừa chị làm trò cười phải không?

Mai Khê xoa tay:

- Không có không có, ngay từ đầu em cũng không biết, sau chị đưa cho em một đồng công pháp em mới cảm thấy quen thuộc, hai ngày trước thì nhớ ra... Chị, nếu chị đã để em gọi một tiếng chị thì nghe lời khuyên của em được không?

Khúc Di Mẫn:

- Em muốn nói gì thì nói đi, chị không giận em đâu.

Mai Khê:

- Em biết chị tò mò với Trung y thần bí, lại muốn ở trước mặt Khúc giáo sư chứng minh bản thân, nhưng học Trung y chỉ xem sách cổ là vô ích, phương thuốc cổ truyền cũng không thể lấy ra dùng như vậy, ví dụ như Ngũ Thạch Tán kia có được tính rất cần chú ý... Trong kinh điển là nói về y lý đạo lý, nhưng muốn làm một thầy thuốc tốt thì còn cần phải trải qua vô số kinh nghiệm lâm sàng mới thành được.

Khúc Di Mẫn hơi trầm mặt xuống:

- Mai Khê, em tuổi còn nhỏ mà sao nói chuyện giọng như ông nội chị vậy?

Mai Khê nở nụ cười:

- Lời vừa rồi không phải em nói, thật ra là ông nội chị nói đấy, chẳng qua em thuật lại thôi.

Khúc Di Mẫn cúi đầu, có chút mất hứng:

- Không để lại chút thể diện cho chị thể hả? Kỳ thật chị cũng hiểu điều này, nên hiện tại đã tới bệnh viện Kinh Hoa làm bác sĩ thực tập để tích lũy kinh nghiệm... Mai Khê, chị nhờ em một việc được không? Mấy ngày nay chị bị xếp trực đêm, chỉ có một mình nên rất sợ, nhưng lại ngại nói với người khác, em đi với chị được không?

- Sợ? Có người bắt nạt chị sao?

- Không phải người, mà là... ma quỷ trong bệnh viện.

Khúc Di Mẫn cúi đầu, ngượng ngùng nói ra hai chữ ‘ma quỷ’.

Đại học Trung Y Dược Bắc Kinh có bệnh viện trực thuộc, hơn nữa còn không chỉ một cái, trong đó bệnh viện Kinh Hoa là có quy mô lớn nhất, cách trường học chỉ hai con phố, gọi tên theo chùa Kinh Hoa gần đó.

Đừng nên cho rằng bệnh viện phụ thuộc đại học Trung y thì sẽ là viện về Trung y. Bệnh viện Kinh Hoa là một bệnh viện cỡ lớn Trung – Tây y kết hợp, có đủ các loại khoa, tương tự như các bệnh viện lớn khác. Hơn nữa bệnh viện Kinh Hoa còn nổi tiếng với khoa trị ung bướu. Tại đây phối hợp thuốc nước Trung y kết hợp xạ trị bằng hóa chất để kéo dài sinh mạng người bệnh mà không bị hóa chất gây tác dụng phụ quá lớn, mang lại hiệu quả rõ rệt. Thời đại này, bệnh tật ngày một nhiều hơn, có bệnh vái tứ phương, cho nên ở bệnh viện lớn lại điều trị tốt như Kinh Hoa lúc nào cũng đông như trẩy hội.

Quan hệ giữa đại học và bệnh viện trực thuộc rất đặc thù, rất nhiều người đều có hai tầng thân phận, nhưng không phải ở ý nghĩa kiêm chức thông thường. Không ít bác sĩ trong bệnh viện trực thuộc chính là giảng viên trong đại học, rất nhiều bác sĩ thực tập chính là sinh viên mới ra trường hay nghiên cứu sinh, và đương nhiên các giáo sư nổi tiếng đảm đương bác sĩ đầu ngành là nhiều nhất. Hiện tại Trung y xuống dốc, có thể ở

lại bệnh viện trực thuộc nhận chức là kết quả lý tưởng nhất, thường thường cũng cần có quan hệ mới vào được. Nhưng bởi vì có Khúc giáo sư, Khúc Di Mẫn không cần lưu ý chuyện này, Khúc giáo sư sắp xếp cho cô bắt đầu đi lên từ bác sĩ thực tập.

Hiện tại trong đại học học Trung Y sẽ dạy cả Trung y Tây y, nhất là nghiên cứu sinh, đều phải biết hết những kiến thức cơ bản Tây y. Cho nên học tốt Trung y có thể đổi sang Tây y, chứ ngược lại rất khó. Bác sĩ thực tập thường cần học tập ở mỗi khoa một thời gian, Khúc Di Mẫn ban đầu phải đến khoa cấp cứu.

Khúc Di Mẫn phải trực ca đêm nên kéo Mai Khê đi cùng. Mới đầu Mai Khê thấy tim mình nháy thành thịch, mỹ nữ rủ đi lúc nửa đêm thường thường nên hiểu thế nào đây? Ai ngờ nguyên nhân lại là do sợ chuyện ma quái trong bệnh viện, điều này làm cho Mai Khê có chút dở khóc dở cười. Mai Khê đương nhiên không có suy nghĩ xiên xẹo gì với Khúc Di Mẫn, nhưng một thanh niên hai mươi tuổi thì thoảng đều sẽ có chút mơ mộng.

Một cô gái ban đêm sợ ma bèn bắt một chàng trai đi cùng, hoặc là không biết từ lúc nào cả hai đã thân mật khăng khít, hoặc là hoàn toàn tin tưởng ở hẳn, vậy tình huống ở đây thuộc loại nào? Có lẽ Khúc Di Mẫn chỉ nghĩ đơn giản là vì Mai Khê làm người rất thành thật lại dễ bảo, còn biết võ công, cũng có cảm giác an toàn. Thế nhưng cô cũng không nghĩ kỹ rằng võ công có quan hệ gì đến ma quỷ đâu?

Sau khi trời chuyển về đêm, từ bên ngoài nhìn vào, khoa cấp cứu là nơi duy nhất có đèn còn sáng ở tầng lầu các phòng chẩn đoán bệnh. Ngồi ở bên trong này đúng là có cảm giác hơi rờn rợn, chủ yếu do nó quá an tĩnh cộng thêm cái lạnh lẽo vì chỉ mặc áo blouse ngắn tay giữa thời tiết Bắc Kinh cuối tháng mười. Khúc Di Mẫn thuộc loại người ‘Nobita bẩm sinh’, khi đồng hồ điểm 22 giờ, phòng trực ban chỉ còn cô cùng Mai Khê thì cô

đột nhiên nhớ ra mình để quên điện thoại ở phòng giải phẫu bên khoa ngoại.

Không còn cách nào, Mai Khê chỉ có thể xung phong nhận việc đi lấy giúp cô. Khoa cấp cứu và khoa ngoại nằm ở hai tòa nhà khác nhau nhưng không cần đi ra cửa mà thông nhau bởi một lối hành lang. Mai Khê lấy được di động của Di Mẫn, xoay người quay trở lại khoa cấp cứu. Trên đường về, hành lang vắng tanh không một bóng người, chỉ có chút ánh sáng mỏng manh trắng bệch mà u ám từ ngọn đèn. Tiếng động duy nhất Mai Khê nghe thấy là tiếng bước chân của mình vang rất xa, làm cho người ta có cảm giác muốn dựng tóc gáy.

Nhưng vào lúc này, Mai Khê lại nghe thêm tiếng lạch cạch của xe đẩy. Ở trong bệnh viện, có khi đó là y tá dùng xe đẩy đưa thuốc đến từng buồng, cũng có khi là đưa người bệnh tới phòng giải phẫu, nhưng tiếng leng keng lạch cạch kiểu này hẳn là tiếng xe đưa đồ ăn. Bữa ăn đêm đã qua từ lâu, tại sao còn đưa đồ ăn? Huống hồ đây cũng không phải phòng bệnh, ai lại đưa đồ ăn tới nơi này?

Mai Khê nghiêng mặt nhìn sang bên, hai bên hành lang đều là kính thủy tinh trong suốt, theo thủy tinh phản quang có thể thấy được chỗ truyền tới âm thanh phía sau hắt — không có có bất kỳ người nào, có điều âm thanh kia lại vô cùng rõ ràng, luôn theo sau hắt trong khoảng ba mét, hơn nữa là đột nhiên xuất hiện.

Quái quỷ thật! Mai Khê cơ hồ dựng đứng hết lông tóc trên người lên, tim cũng muốn ngừng đập. Nhưng hắt lại không thét lên, cũng không quay đầu lại, mà đột ngột đưa tay về sau dùng toàn lực phất mạnh một cái, chỉ nghe phía sau vang lên một tiếng “chát”, tiếng đẩy xe kia cũng biến mất. Sau đó Mai Khê chạy như bay về phía phòng cấp cứu, mãi tới khi về đến cửa mới hít sâu một hơi để bình tĩnh lại, tận lực không lộ ra dị trạng.

Đi đường đêm gặp quỷ — quất nó! Đây là Mai Thái Công từng dạy Mai Khê.

- Nhanh thế!

Khúc Di Mẫn đang lo sợ bất an chờ, thấy hấn nhanh như vậy đã trở lại cũng thở nhẹ nhõm một hơi.

- Em chạy mà, đương nhiên phải nhanh rồi, sợ về trễ chị lại sợ.

Mai Khê ra vẻ ung dung nói, không hé răng chuyện vừa phát sinh, coi như muốn nói với cô thì địa điểm này cũng không thích hợp.

Y tá đều nghỉ ngơi ở phòng của y tá, phó chủ nhiệm trực ban thì chạy tới khu bệnh nhân nội trú, không biết là tìm giường trống ngủ hay là tìm bác sĩ trực ban khác nói chuyện phiếm. Mai Khê cùng Khúc Di Mẫn ở trong phòng trực ban ngồi không, chuyện trò câu được câu mất, bởi vì Khúc Di Mẫn cứ ngáp ngáp dài. Kỳ thật trực đêm rất là nhàm chán, tuy không cần làm gì nhưng nhất định phải có mặt, bởi không biết lúc nào có người bệnh cần cấp cứu khẩn cấp, nhưng có khi lại vài ngày cũng chẳng có ca nào.

- Nếu chị mệt thì qua phòng cấp cứu bên cạnh ngủ một lát đi, có gì em gọi là được.

Mai Khê thấy Khúc Di Mẫn ngáp chảy cả nước mắt, có lòng tốt khuyên một câu. Bên cạnh phòng trực ban là phòng cấp cứu, có hai cửa phân biệt hướng ra hành lang và hướng về phòng trực ban, bên trong có giường bệnh, có thể nằm ngủ. Có Mai Khê ở bên ngoài nhìn chăm chăm, có lẽ Khúc Di Mẫn sẽ không quá sợ hãi.

Mai Khê vẫn là nghĩ việc quá đơn giản, vừa nghe tới hai chữ ‘phòng mổ’, Khúc Di Mẫn đã giống như đâm phải gai, rùng mình một cái lập tức tỉnh táo lại, rồi không tự chủ được quay đầu nhìn phía sau lưng. Nói cũng

thật quái, nhưng vào lúc này từ trong phòng mỗ bỗng truyền đến những tiếng ‘ù ù’ nhỏ vô cùng, rèm cửa cũng đột nhiên bị phủ lên một tầng hào quang màu xanh tím nhạt.

- Chuyện gì thế này?

Mai Khê hoảng sợ, lập tức đứng dậy.

- Là đèn tử ngoại, tự nhiên sáng lên.

Khúc Di Mẫn run giọng đáp, mặt trắng bệnh, chống lấy mặt bàn mà đứng lên.

Mai Khê tận lực bình tĩnh nói:

- Có thể do công tắc bị chập, rút ra là được, không cần sợ, em với chị cùng đi.

Có lẽ vì có Mai Khê ở đây nên Khúc Di Mẫn tăng thêm được chút dũng khí, hai người một trước một sau đi tới phòng giải phẫu. Khúc Di Mẫn đưa tay đẩy cửa ra, chỉ mới nghe tiếng cửa ‘kéttt’ một cái, không đợi Mai Khê kịp phản ứng, cô đã hét lên rồi xoay người bổ nhào vào trong lòng Mai Khê, hai tay ôm thật chặt lấy hân. Mai Khê chỉ cảm thấy một mùi hương con gái truyền đến, thân thể đang run rẩy của Khúc Di Mẫn cơ hồ áp sát không một khe hở trước người mình.

- Là nó, nó lại xuất hiện, em thấy không?

Khúc Di Mẫn giấu mặt trong ngực Mai Khê mà kinh hô.

Mai Khê lúc này ôm ấp noãn ngọc ôn hương nhưng lại không thấy mơ màng, chỉ cảm giác sau lưng có một luồng khí lạnh chạy dọc, bởi vì khi Khúc Di Mẫn bổ nhào vào lòng hân, hân cũng đã thấy “nó”. Một cô gái nằm trên bàn mổ, trên người mặc váy dài trắng, chân đi đôi dày da đỏ như

máu, tóc xõa tung che đi khuôn mặt, nhưng nhìn dáng người hẳn là còn rất trẻ. Mai Khê rõ ràng biết trong phòng giải phẫu căn bản không có người, cô gái này là tự động xuất hiện, quỷ dị mà khủng bố.

Nếu như Mai Khê chỉ có một mình mà nhìn thấy cảnh tượng này, phản ứng của hẳn khả năng không khác Khúc Di Mẫn lắm, thế nhưng giờ có Khúc lão sư trong ngực hẳn lại tỉnh táo đến kỳ lạ, bình tĩnh cơ hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình. Hẳn hít sâu một hơi, một tay vỗ nhẹ lên lưng Khúc Di Mẫn, nhỏ giọng nói:

- Chị đừng sợ, em cũng nhìn thấy, không sao, em giúp chị đuổi nó đi.

Hẳn vừa nói vừa vung tay phải lên, trong tay áo bay ra một cây roi dài tinh xảo, đầu roi phất một cái tạo thành một tiếng ‘chát’, quất mới mạng sườn nữ quỷ kia. Nữ quỷ lập tức biến mất, ngay sau đó cái roi như là linh xà quay về chui vào trong tay áo Mai Khê.

Nghe thấy Mai Khê nói, Khúc Di Mẫn lặng lẽ từ lồng ngực hẳn quay đầu nhìn lại, vừa kịp thấy một màn này. Cô ngạc nhiên đến nỗi quên cả sợ, nắm lấy tay phải của Mai Khê hỏi:

- Trong tay áo em là vật gì vậy?

-----oo0oo-----

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Bé Con Gửi Thân Giang Hồ Khách, Ông Lão Kể Chuyện Bát
Đại Môn

Chương 2: Pháp Thuật Thiện Ác Do Người Dụng, Có Tài Không Đức Tự
Họa Thân

Chương 3: Sở Học Trăm Ngàn Đều Hữu Dụng, Việc Tốt Nhiều Ít Cảm Tạ
Người

Chương 4: Chỉ Uả Tinh Xảo Khinh Thực Nghệ, Vô Mặt Bầy Khi Hạ Thần
Châm

Chương 5: Luận Đàm Chuyện Cổ Thời Ngụy Tấn, Ngũ Thạch Không Dùng
Uống Phong Lưu

Chương 6: Ngũ Khí Triều Nguyên Thật Trước Mắt, Xuất Thần Nhập Hóa
Chỉ Nghe Danh

Chương 7: Đêm Gặp Quái Sự Ra Roi Quất, Chính Nhất Chuyện Kể Thật
Hay Không?